ที่ระลึกงานฌาปนกิจ

คุณยายติ๊บ แผ่นทอง

"อานิสงส์สร้างหนังสือธรรมะเผยแพร่ จะได้เกิดเป็นผู้มีปัญญา ในภพชาติต่อไป"

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

จากหนังสือ **ใบไม้ในกำมือ** หน้า ๗๒ **นายชินวัฒก์ รัตนเสถียร** รวบรวม และเรียบเรียง

ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอุทิศผล บุญกุศลนี้แผ่ไปให้ไพศาล
แด่มารดาบิดาและอาจารย์ ทั้งลูกหลานญาติมิตรสนิทกัน
คนเคยร่วมทำงานการทั้งหลาย มีส่วนได้ในกุศลผลของฉัน
ทั้งเจ้ากรรมนายเวรและเทวัญ ขอให้ท่านได้กุศลผลนี้เทอญฯ

พิมพ์เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน

ขออุทิศผลบุญกุศลนี้แก่เจ้ากรรมนายเวรทุกชาติทุกภพ ญาติพี่น้อง ผู้ล่วงลับสรรพสัตว์ทั้งหลาย สรรพดวงวิญญาณทั้งหลาย ที่เสวยสุขอยู่ก็ดี เสวยทุกข์อยู่ก็ดี ขอจงได้รับส่วนบุญนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลายโดยทั่วถึงกันทุกท่านเทอญ

คณะผู้จัดทำ

อนุชิต	ดวงพรม	น.ธ.เอก, พธ.บ., กศ.ม.	พิสูจน์อักษร
ฉลองชัย	อดกลั้น	น.ธ.เอก, ป.ธ.๘, พธ.บ.	
โยทิน	ญานประดับ	น.ธ.เอก, ป.ธ.๕, ศน.บ.	
วารุณี	จิตต์รัตน์		

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช

สกลมหาสังฆปริณายก

"กรรมมีจริง ผลของกรรมมีจริง"

"กรรมดีให้ผลดีจริง กรรมชั่วให้ผลชั่วจริง"

"ผู้ใดทำกรรมใดไว้ จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น ผู้ไม่ได้ทำหาต้องได้รับไม่"

ความเข้าใจผิดในเรื่องนี้มีอยู่ให้ได้ยินได้ฟังอยู่เนืองๆ เช่น มารดาบิดาทำไม่ดีต่างๆ นานาให้เห็น เกิดเหตุการณ์รุนแรงแก่ชีวิตบุตรธิดา ก็มักกล่าวกันว่าลูกรับเคราะห์แทนมารดาบิดาบ้างหรือลูกรับกรรมแทนมารดาบิดาบ้าง ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น กรรมของผู้ใด ผลย่อมเป็นของผู้นั้น จะรับผลกรรมแทนกันไม่ได้...ไม่มี

มารดาบิดาทำไม่ดี ทำบาปทำอกุศล ยังอยู่ดีมีสุข เพราะผลของบาป อกุศลยังส่งไม่ถึง แต่บุตรธิดาที่ไม่ทันได้ทำบาปทำอกุศล กลับต้องมีอันเป็นไปต่างๆ นั้น นั่นเป็นเรื่องของการรับผลของบาปอกุศลที่ทำไว้ในภพชาติก่อน ที่

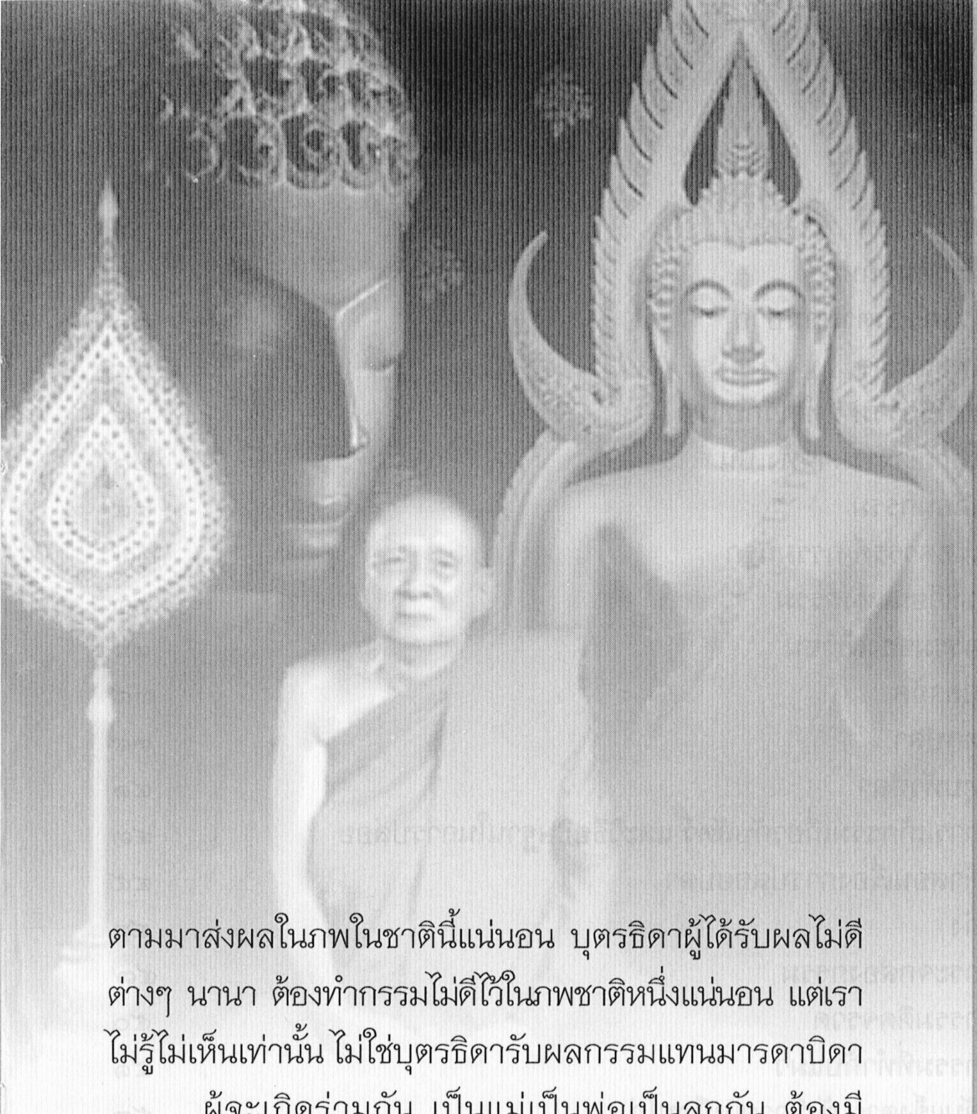

ตามมาส่งผลในภพในชาตินี้แน่นอน บุตรธิดาผู้ได้รับผลไม่ดีต่างๆ นานา ต้องทำกรรมไม่ดีไว้ในภพชาติหนึ่งแน่นอน แต่เราไม่รู้ไม่เห็นเท่านั้น ไม่ใช่บุตรธิดารับผลกรรมแทนมารดาบิดา

ผู้จะเกิดร่วมกัน เป็นแม่เป็นพ่อเป็นลูกกัน ต้องมีกรรมดีกรรมชั่วในระดับเดียวกัน ไม่แตกต่างห่างไกลกัน จึงทำให้เหมือนลูกรับกรรมแทน พ่อแม่ผู้ทำบาปอกุศล ลูกที่มารับผลไม่ดีต่างๆ ขณะที่พ่อแม่ผู้ประกอบกรรมไม่ดีนั้น นั่นเพราะกรรมไม่ดีของลูกส่งผลทันในระยะนั้น จึงทำให้ยากจะเข้าใจได้ จึงทำให้เกิดความสับสนกันมาก กรรมของคนหนึ่ง ผลจะไม่เกิดแก่อีกคนหนึ่งแน่นอน

สารบัญ

อารัมภบท	๖
ข้าวต้มลูกหมา	๘
เวรกรรมตามลมปาก	๑๑
เพชฌฆาต	๑๕
ชดใช้กรรม ที่ทำไว้กับแมว	๑๘
ไก่ไร้ขา ทรมานทั้งเป็น	๒๑
เฉือนกรรม	๒๔
เนื้อสวรรค์ กรรมนรก	๒๗
วงเวียนแห่งกรรม	๓๓
กรรมของเด็กซน	๓๖
ปลากัด	๓๘
ตกปลา	๓๙
ทุบหัวปลา	๔๑
การแก้กรรมเกี่ยวกับสัตว์ และวิธีอธิษฐานในการปล่อย	๔๓
คำสอนเรื่องการปล่อยปลา	๔๕
กุ้ง	๔๖
กระจกส่องกรรม	๔๗
กรรมติดจรวด	๕๐
กรรมที่ทำกับแมว	๕๑
ตับแข็งตาย ยังมิวายเหมือนไก่	๕๓
กรรมของคนฆ่าวัว	๕๔
คุณย่าถูกโกง	๕๗
กรรมที่ไม่มีวันชดใช้หมด	๕๙
กรรมที่ทำกับแม่	๖๑
กรรมตามทัน	๖๓
แก้กรรมจากการกระทำในปัจจุบัน	๖๔

การลดกรรม ๔๕ อย่าง	๖๖
พระพุทธองค์ตรัสถึงกฎแห่งกรรมว่า	๗๖
บูชาพระรัตนตรัย	๗๗
กราบพระรัตนตรัย	๗๗
นมัสการพระพุทธเจ้า	๗๗
ขอขมาพระรัตนตรัย	๗๗
ไตรสรณคมน์	๗๘
ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ)	๗๙
พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุงฯ)	๘๐
ชัยปริตร (มหากาฯ)	๘๒
อิติปิ โส เท่าอายุ	๘๓
แผ่เมตตาแก่ตนเอง	๘๓
อธิษฐานอโหสิกรรม	๘๓
แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์	๘๔
แผ่ส่วนกุศล	๘๔
กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร	๘๕
พระคาถาชินบัญชร	๘๗
คาถาเงินล้าน	๙๐
คาถามหาลาภ	๙๑
คำอธิษฐานก่อนใส่บาตร	๙๑
คำอธิษฐานเวลายกของที่จะบริจาคเป็นทาน	๙๑
คำถวายเครื่องสังเวยพระภูมิ	๙๑
คำลาเครื่องสังเวยพระภูมิ	๙๒
คำขอพรจากพระภูมิ	๙๒
พระคาถาสะเดาะเคราะห์ ต่ออายุ	๙๓
คาถาบูชาดวงชะตา (ของเก่า)	๙๔
กะระณียะเมตตะสุตตัง (ย่อ)	๙๕

อารัมภบท

"กรรม" คนส่วนมากมักจะเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นความชั่วร้าย มีแต่ให้โทษไม่มีอะไรให้คุณ ในปัจจุบันก็ยังมีผู้ที่เข้าใจว่าชั่วร้ายอยู่ไม่น้อย เพราะมีอะไรไม่ดีขึ้นก็มักจะโทษกรรม

แต่ในความเป็นจริงแล้ว **"กรรม"** เป็นคำที่มีความหมายกลางๆ ในทางพระพุทธศาสนาหมายถึง **"กระทำ"** ไม่ใช่เป็นคำชั่วร้ายอย่างที่เข้าใจ กรรมจึงแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ **กุศลกรรม** (กรรมดี) หมายถึง ผู้สร้างความดีเป็นบารมี เช่น มีจิตใจเมตตาปรานี ทำบุญให้ทาน ปฏิบัติตนอยู่ในศีล ๕ และ**อกุศลกรรม** (กรรมไม่ดี) หมายถึง ที่สร้างแต่สิ่งที่ไม่ดี ชั่วร้าย เช่น เบียดเบียนชีวิตผู้อื่น ฆ่าหรือทำร้ายสัตว์ หรือไม่ปฏิบัติตนอยู่ในศีล ๕

ในทางพระพุทธศาสนากรรมไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วเห็นผลในทันทีทันใดนั้นแล้วก็หมดสิ้นไป แต่จะติดกับตนหรือวิญญาณของผู้นั้นตลอดไป ทั้งภพนี้และภพต่อๆ ไป จนกว่าบุคคลนั้นจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

กฎแห่งกรรม จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของคนเราทุกคน เป็น

กฎทางธรรมชาติ ว่าด้วยเหตุและผล สามารถพิสูจน์ได้ด้วยตัวเอง อย่างน้อยก็ทางด้านจิตใจของผู้ประกอบกรรมนั้นๆ เอง พระพุทธองค์ทรงเรียกว่า **"กรรมนิยาม"** ดังนั้นพุทธศาสนิกชนที่แท้จริงย่อมมีความเชื่อมั่นในกฎแห่งกรรมเรียกว่า **"กัมมสัทธา – เชื่อกรรม"**

ผู้เขียนหวังว่าบทความนี้ คงเป็นประโยชน์แก่บุคคลทั้งหลายที่จะนำความสงบสุขมาสู่ชีวิตของตนเอง สังคมและประเทศชาติต่อไป เพราะเมื่อคนเชื่อในกฎแห่งกรรมแล้ว ก็จะพยายามสร้างแต่กรรมดี หลีกหนีกรรมชั่ว แม้จะไม่มีใครรู้เห็นก็ตาม

คณะผู้จัดทำ

ข้าวต้มลูกหมา

เรื่อง นี้เป็นเรื่องของกรรมที่ต้องชดใช้ในเวลาอันรวดเร็ว ดังที่โบราณกล่าวไว้ว่าภายใน ๓ วัน ๗ วัน ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว!!

เรื่องนี้ ท่านดร.พระราชวรมุนี รองเจ้าคณะภาค ๑๗ และรองเจ้าอาวาสวัดดุสิดาราม กทม. ได้นำมาเล่าให้ฟังอีกต่อหนึ่ง ท่านเจ้าคุณเล่าว่า วันหนึ่งท่านได้รับนิมนต์ให้ไปสวดศพแม่ครัวที่วัดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แม่ครัวคนนี้ถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุที่ไม่น่าเชื่อ คือตกหม้อข้าวต้มตาย แล้วท่านเจ้าคุณก็ขยายความต่อไปว่า แม่ครัวผู้นี้เป็นมารดาของข้าราชการระดับสูงท่านหนึ่ง เธอเป็นแม่ครัวรับจ้างทำอาหารเลี้ยงแขกที่มาในงานศพที่วัดแห่งนี้แบบผูกขาดมานานจนร่ำรวย สามารถส่งเสียลูกๆ เรียนจบมหาวิทยาลัยได้ดีไปหลายคน

กรรมที่ทำให้เธอต้องมาพบอุบัติเหตุจนถึงแก่ความตายนั้น เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่ง แม่ครัวผู้นี้เห็นว่า เนื้อหมูจำนวนมากที่นำมาสับ เพื่อเตรียมทำข้าวต้มหมูเลี้ยงแขกที่มาในงานศพนั้น หายไปอย่างผิดปกติ ทั้งๆ ที่เพิ่งสับเสร็จไม่นาน แค่หันไปหยิบเครื่องปรุง หรือไปทำอย่างอื่นแค่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว พอหันกลับมาอีกครั้ง เพื่อจะนำเนื้อหมูที่สับวางทิ้งไว้บนเขียงใส่ลงหม้อข้าวต้ม ปรากฏว่าเนื้อหมูอันตรธานหายไปหมด โดยไม่มีร่องรอย พอถามคนโน้นคนนี้ก็ไม่มีใครรู้เรื่อง เพราะต่างก็วุ่นกับงานของตัวเอง แรกๆ

เธอก็คิดว่าไม่เป็นไร แต่ครั้นเป็นอย่างนี้ติดต่อกันบ่อยครั้งเข้าในทุกครั้งที่เผลอ เธอจึงอดรนทนไม่ได้ ดังนั้นจึงได้วางแผนที่จะจับเจ้าขโมยตัวดี

เธอทำทีเป็นสับเนื้อหมูวางไว้บนเขียงไม้เหมือนเดิม แล้วก็แสร้งหันไปทำอย่างอื่นเหมือนเคย แต่ทว่าตาคอยแอบจับจ้องอยู่ที่เขียงไม้ตลอดเวลา ทันใดนั้นก็มีลูกสุนัขผอมโซตัวหนึ่ง ซึ่งแอบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะทำกับข้าวนั่นเอง ปีนขึ้นมากินเนื้อหมูสับจนหมดอย่างรวดเร็ว แล้วก็กระโดดวิ่งหนีไป เมื่อเห็นว่าเจ้าหัวขโมยเป็นลูกสุนัข เธอจึงรู้สึกโกรธแค้นมาก จึงได้วางแผนที่จะจัดการเจ้าลูกสุนัขตัวนี้ ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นเธอก็ทำทีสับเนื้อหมูทิ้งไว้บนเขียงไม้เหมือนเช่นเคย แต่คราวนี้เธอไม่ได้วางเขียงไม้ไว้ที่เดิม แต่กลับนำเขียงไม้ไปพาดกับปากหม้อข้าวต้มใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั่กๆ อยู่แล้วเอาปลายไม้ข้างหนึ่งพาดหมิ่นๆ ไว้ที่ปากหม้อข้าว จากนั้นเธอจึงเดินออกไปแอบดูอยู่ใกล้ๆ ฝ่ายเจ้าลูกสุนัขเมื่อเห็นไม่มีคนอยู่ตรงนั้น มันจึงกระโดดเต็มแรงเพื่อขึ้นมากินเนื้อหมูสับอย่างเคย แต่ทว่าปลายไม้ที่วางหมิ่นๆ พาดกับปากหม้อข้าวไว้นั้นได้กระดกขึ้นมา ทำให้เจ้าลูกสุนัขตกลงไปในหม้อข้าวต้มที่กำลังเดือดพลั่กๆ ทันที ผลคือตายคาที่ โดยไม่มีโอกาสได้ร้องเลยสักแอะเดียว อนิจจา..เจ้าหมาน้อย

เมื่อจัดการกับเจ้าลูกสุนัขได้แล้ว เธอก็รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจเป็นอันมาก เพราะไม่ต้องมาคอยกังวลว่าเนื้อหมูสับจะหายไปอีก เพียงไม่กี่วันเธอก็ลืมเรื่องนี้เสียสนิทประกอบกับหลังจากนั้นไม่มีงานศพที่วัด เธอจึงไม่มีงานที่

ต้องมาทำอาหารเลี้ยงแขก

เวลาผ่านไป ๗ วัน ครบวันที่ลูกสุนัขตายพอดี วันนั้นเผอิญมีงานศพที่วัด แม่ครัวคนนี้ก็เข้าไปรับงานจัดเลี้ยงเหมือนเดิม วันนั้นเป็นวันแรกของงานศพ เธอจึงได้ต้มข้าวต้มหมูเหมือนทุกครั้งที่ผ่านๆ มา ขณะที่ข้าวต้มกำลังเดือดพลั่กๆ อยู่นั้น เธอก็บอกคนงานให้มาช่วยยกหม้อข้าวลงจากเตาไฟ แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น หูหิ้วหม้อข้าวต้มข้างที่เธอถือนั้นเกิดหักหลุดจากมือ ตัวเธอจึงถลำลื่น หัวทิ่มลงไปในหม้อข้าวต้มใบใหญ่ที่กำลังเดือดพลั่กๆ นั้น ตายทันที โดยไม่ทันได้ร้องสักแอะเดียว เป็นชะตากรรมเดียวกับที่เธอทำกับเจ้าลูกสุนัขตัวนั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน!!

ชะรอย ลูกสุนัขกับแม่ครัวคนนี้คงจะเคยเป็นเจ้ากรรมนายเวรกันมาหลายภพหลายชาติ ผูกพยาบาทอาฆาตกันไม่จบสิ้น ในชาตินี้จึงมาสร้างกรรม ทำเวรซึ่งกันและกันเพิ่มเข้าไปอีก

ผู้เขียนขอย้ำว่ากฎแห่งกรรมนั้น มีจริง เป็นจริงได้ตลอดเวลาโดยไม่คาดฝัน สุดแท้แต่ว่าจะให้อโหสิกรรมต่อกัน เลิกอาฆาตพยาบาทจองเวรกันและกันหรือไม่ หากไม่ได้ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เจริญสติปัฏฐาน ๔ ก็จะไม่รู้ซึ้งถึงกฎแห่งกรรม จะไม่รู้ถึงการให้อภัยทาน การเลิกอาฆาตพยาบาทกันและกัน กฎแห่งกรรมนั้นนอกจากจะมีจริง เป็นจริงแล้ว ยังเกิดขึ้นได้โดยไม่เลือกกาลเวลาและสถานที่อีกด้วย

ดังนั้น คงไม่มีอะไรประเสริฐเท่ากับความมีเมตตา

ให้อภัยต่อกัน ไม่ว่ากับคนด้วยกัน หรือกับสรรพสัตว์ เพราะต่างก็มีชีวิต มีความรู้สึกเจ็บปวด ทุกข์ทรมานเหมือนๆ กัน

เวรกรรมตามลมปาก

เรื่องที่ฉันจะเล่าให้คุณได้ฟังนี้ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแพง ลูกสาวคนเดียวของฉัน ฉันเองก็ไม่รู้ว่า ชาติที่แล้วตัวเองทำบาปทำกรรมอะไรไว้ ในชาตินี้ฉันจึงได้มีลูกสาวที่ดื้อ ปากเก่งและเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างไม่น่าเชื่อ

แพง : แม่ แม่เอาเสื้อหนูไปไว้ไหนน่ะ เสื้อสีฟ้าที่หนูเพิ่งซื้อมา แม่เอาไปไว้ไหน บอกมานะ! โอ๊ย ยาย ยายไปห่างๆ ได้ไหม หนูบอกแล้ว ว่าตัวยายน่ะเหม็นมาก เหม็นจนอยากจะอ้วกเลยล่ะ ออกไปห่างๆ ไป...

นี่คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำในครอบครัวของฉัน บ้านของเราอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งหมด ๔ คน มีฉัน สามี ลูก และแม่ของฉัน สามีของฉันทำงานเป็นข้าราชการอยู่ที่กระทรวงแห่งหนึ่ง เงินเดือนที่ได้ก็ไม่ได้มากมายอะไรนัก แต่ก็นับว่ายังดี ที่พวกเราก็ไม่ได้ถึงกับขาดแคลน และด้วยความที่ฉันกับสามี มีลูกสาวเพียงคนเดียว เพราะฉะนั้นตั้งแต่เด็กๆ มา ไม่ว่าแกจะอยากได้อะไร ฉันกับสามีก็จะซื้อให้ หามาให้ ด้วยหวังว่าลูกจะได้รู้สึกถึงความรักและความห่วงใยที่เรามีต่อแก แต่ดูเหมือนว่า สิ่งที่ฉันเคยหวัง มันกลับไม่เคยเป็นอย่างที่หวัง

แพง : แม่...พรุ่งนี้หนูจะไปทัศนศึกษากับเพื่อน แต่หนูไม่มีเงินติดตัวเลย แม่เอาเงินให้หนู ๕๐๐ ได้ไหม

แม่ : เอาไปทำไมตั้ง ๕๐๐ ล่ะลูก หนูจะใช้อะไรเยอะขนาดนั้น

แพง : โอ๊ย ๕๐๐ เนี่ยเหรอเยอะ ซื้อของชิ้นเดียวก็หมดแล้ว... แม่เอามาเหอะ อย่าพูดมากน่ะ หนูไม่อยากจะทะเลาะด้วย... อ้อ แล้วพรุ่งนี้เย็นๆ เพื่อนหนูจะมากินข้าวด้วย อย่าลืมทำกับข้าวเผื่อนะคะ แล้วก็บอกยายด้วยว่า ไม่ต้องมากินข้าวกับหนู เพราะยายกินข้าวหกเลอะเทอะ หนูอายคนอื่นเขา...

นี่คือคำพูดที่ลูกใช้พูดกับฉัน และเป็นคำพูดที่ลูกพูดถึงยายแท้ๆ ของแกเอง ฉันเองเคยห้ามปรามลูกด้วยการขู่ว่า ถ้าแกยังไม่เลิกพูดอย่างนี้ ชาติหน้า แกอาจจะมีปากเท่ารูเข็ม แต่ผลที่ได้ตอบกลับมาก็คือ

แพง : ชาติหน้ามีจริงรึเปล่าก็ไม่รู้ แล้วถ้าหนูจะมีปากเท่ารูเข็มจริงๆ หนูไปฆ่าตัวตายดีกว่า... หนูไม่อยู่ให้โง่หรอก

ยาย : เอ็งต้องระวังนังแพงไว้ให้ดีนะนังหนู ปากมันน่ะ ชอบพูดจาดูถูกคนอื่นเขา ไอ้ลำพังมันดูถูกข้าข้าก็ไม่โกรธ เพราะยังไงมันก็หลาน แต่ไอ้การที่มันไปไล่ปากเก่งกับคนอื่นเขาน่ะ ระวังมันจะเป็นเรื่องเข้าสักวัน

ฉันเองก็รู้สึกหนักใจกับเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ก็ไม่คิดว่า เหตุการณ์ที่แม่บอกไว้ มันจะเกิดขึ้นเร็วกว่าที่คิด วันนั้นแพงและเพื่อนได้นัดกันออกไปเที่ยวข้างนอก แต่ก่อนที่แก

จะออกไป แกก็โวยวายขึ้นมา ซึ่งนั่นเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันเหลืออดจริงๆ

แพง : ยาย ยายทำบ้าอะไรเนี่ย... ยายรีดเสื้อประสาอะไร ทำไมมันไหม้อย่างนี้ล่ะ... เสื้อตัวนี้ แพงซื้อมาตั้งเท่าไร รู้มั๊ย... โง่จริงๆ เลย แก่แล้วยังไม่เจียมอีก รีดไม่เป็นวันหลังก็ไม่ต้องมาทำสิ...

แม่ : แพง โวยวายอะไรกับคุณยายน่ะลูก

แพง : ก็คุณยายน่ะสิคะ ทำเสื้อแพงไหม้เป็นรูอย่างนี้จะไม่ให้ด่าได้ยังไงล่ะ แพงจะใส่วันนี้ด้วย

แม่ : แพง คุณยายเขาอุตส่าห์รีดให้นะลูก ขอโทษคุณยายเดี๋ยวนี้

แพง : แม่พูดอย่างนี้ได้ยังไง คุณยายเป็นคนผิดนะ จะให้แพงขอโทษน่ะเหรอ ไม่มีวันซะหรอก

และในที่สุด ในคืนหนึ่ง ฉันกับสามี ก็ได้รับโทรศัพท์จากตำรวจ ที่โทรมาบอกว่า ลูกของฉันกำลังถูกนำตัวส่งห้องไอซียู ฉันกับสามีรีบรุดไปดูลูกที่โรงพยาบาล และได้รับการบอกเล่าจากเพื่อนของลูกที่อยู่ในเหตุการณ์ว่า แพงกับเพื่อนได้ไปเที่ยวที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง แต่โชคไม่ดีที่กลุ่มของแพงได้ไปเจอเด็กวัยรุ่นเมายาเข้า จึงเกิดมีปากเสียงและได้ลงไม้ลงมือกัน ขณะที่แพงกับเพื่อนผู้หญิงอีกหลายคนกำลังพยายามวิ่งหลบแก้วและขวดที่ถูกขว้างปากันอยู่นั้น ก็บังเอิญมีผู้ชายคนหนึ่งมาขัดขาแพงเข้า ทำให้แพงเซถลาไปข้างหน้าและปะทะกับเหล็กด้ามใหญ่ที่คู่อริกำลังเงื้อตีเข้ามา เหล็กท่อนนั้น ฟาดลงที่ช่วงคอของแพงพอดี และ

หลังจากนั้น แพงก็หมดสติล้มลงไป

ฉันได้ฟังเพื่อนของลูกเล่าเหตุการณ์อย่างนั้นก็รู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก เพราะลำพังเวลาที่คอโดนกดหรือโดนใครเอามือบีบ ก็รู้สึกแย่พอแล้ว แต่นี่ลูกของฉันถูกเหล็กท่อนใหญ่ฟาดเข้าไปที่ลำคอ ฉันไม่อยากจะนึกภาพเลย ฉันกับสามีและแม่นั่งรอดูอาการของลูกอยู่อย่างนั้น จนในที่สุดคุณหมอก็ออกมาจากห้องไอซียู

แม่ : คุณหมอคะ ลูกสาวดิฉันเป็นอย่างไรบ้างคะ

หมอ : คุณต้องทำใจดีๆ นะครับ เพราะผมมีทั้งข่าวร้ายและข่าวดีมาบอก... ข่าวดีของลูกคุณก็คือว่าแกปลอดภัยแล้ว แต่ข่าวร้ายก็คือ แกอาจจะพูดไม่ได้อีกเลยตลอดชีวิต เพราะกล่องเสียงของแกแตกด้วยถูกเหล็กกระแทกอย่างรุนแรง

กล่องเสียงแตก พูดไม่ได้ เป็นคำพูดที่สะท้อนอยู่ในหัวของฉันตลอดเวลา ฉันพยายามคิดหาเหตุผลมากมายว่าทำไมเหตุการณ์นี้ ต้องเกิดขึ้นกับครอบครัวของฉัน หรือว่าสาเหตุมันจะมาจากตัวฉัน ฉันวนเวียนคิดไปมาทั้งคืน จนในที่สุด คำตอบที่ได้ก็มาจากปากของแม่ฉันเอง

ยาย : มันเป็นกรรมยังไงล่ะนังหนู... ลูกสาวเอ็งมันทำกรรมด้วยการด่าทอ ให้ร้ายบุพการีและผู้มีพระคุณ กรรมจึงตามลงโทษมัน ทำให้มันต้องเป็นแบบนี้... บาปกรรมน่ะ ไม่ต้องรอให้ถึงชาติหน้า เพราะแค่ชาตินี้ มันก็ตามเราทันแล้ว... ทำใจซะเถอะลูก

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ คงจะทำให้ลูกสาวของ

รหัสเนื้อใน ๙๐๖

ฉันคิดได้ เพราะแม้แกเองจะพูดอะไรไม่ได้ แต่น้ำตาที่ไหลออกมา ก็ทำให้ฉันรู้ว่า แกคงเสียใจกับการกระทำในอดีตไม่น้อย ฉันเองก็ได้ปลอบใจลูก และได้แต่หวังว่า วันใดวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า บาปกรรมที่แกเคยได้ก่อไว้ อาจจะเบาบางและจางหายไป และวันนั้น อาการของลูกสาวฉันอาจจะดีขึ้นกว่านี้ก็เป็นได้

"อาหุเนยยา จะ ปุตตานัง
บิดามารดา เป็นที่นับถือของบุตร"

เพชฌฆาต

ชีวิตของคนเรานั้น เกิดมาเพื่อรอวาระสุดท้ายหรือวันตายนั่นเอง เพียงแต่ไม่มีใครหยั่งรู้วันตายของตัวเองได้ว่าจะจบสิ้นเมื่อใด คนเราล้วนหลายอาชีพ บางคนก็สามารถเลือกทำงานได้ แต่บางคนก็ไม่สามารถเลือกทำงานได้ ความจำเป็นในการดำรงชีวิตนั้นบีบบังคับให้ต้องทำในสิ่งที่ตัวเองไม่อยากทำ แต่ไม่มีทางเลือกจึงต้องทำด้วยภาวะจำยอมเพื่อปากท้องของตัวเองและครอบครัว นายเบิ้มเป็นคนรูปร่างใหญ่ แต่การศึกษาไม่ค่อยสูงนัก เคยเข้าไปทำงานในกรุงเทพฯมาแล้วแต่ไปไม่ไหว จึงมาประกอบอาชีพเก่าคือ เป็นมือเพชฌฆาตฆ่าหมูเถื่อนเพื่อป้อนให้กับเขียงหมูในตลาด กระทั่งวันหนึ่ง ข้างบ้านจัดงานแต่งงาน ทางเจ้าภาพจะล้มหมูล้มวัว จึงได้ไปบอกกล่าวกับนายเบิ้มเป็น

เพชฌฆาตให้ นายเบิ้มไม่ปฏิเสธเพราะเขากับเจ้าภาพคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี และที่รับงานนี้ก็ไม่หวังตอบแทนอะไร ปกติแล้วนายเบิ้มจะไปโรงฆ่าสัตว์ตอนตีสอง เพียงแค่ชั่วโมงเดียวก็เสร็จแล้ว จากนั้นก็ช่วยลูกมือชำแหละแยกชิ้นส่วนอวัยวะต่างๆ และจะกลับบ้านไม่เกินหกโมงเช้า พร้อมกับเนื้อหมูไปให้ลูกเมียประกอบอาหาร เพื่อนบ้านเขาจะล้มวัวล้มหมูประมาณตีสามตีสี่เพื่อจะให้ทันปรุงอาหารเลี้ยงแขกที่จะมาร่วมงานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในรอบสิบกว่าปีก็ว่าได้ เพราะเจ้าสาวเป็นลูกกำนัน ส่วนเจ้าบ่าวเป็นนักการเมืองที่มีชื่อเสียงระดับจังหวัด และพ่อของเจ้าบ่าวก็เป็นนักการเมืองระดับประเทศเป็น ส.ส. ติดต่อกันมาแล้วหลายสมัย การล้มหมูล้มวัวก็เพื่อเลี้ยงคนที่มาร่วมงานในตอนเช้าเท่านั้น เพราะในช่วงเย็นจะมีการจัดเลี้ยงแบบโต๊ะจีนที่หอประชุมในตัวจังหวัด โดยมีบุคคลสำคัญๆ มาร่วมงานมากมาย จะว่าเป็นงานแต่งครั้งประวัติศาสตร์ของจังหวัดก็คงไม่ผิดนัก แล้ววันสำคัญก็มาถึง นายเบิ้มออกจากบ้านตีหนึ่งกว่า ซึ่งเร็วกว่าปกติเกือบชั่วโมง ตอนนั้นทางโรงฆ่าสัตว์เปิดแล้ว นายเบิ้มก็ลงมือเชือดหมูเคราะห์ร้ายตัวแรกทันที จากนั้นหันไปจัดการตัวอื่นๆ รวมทั้งสิ้นเจ็ดตัว โดยใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง เพราะไม่มีลูกมือช่วยจับโน่นจับนี่ใส่มือให้เหมือนทุกวัน

ระหว่างนั้นลูกมือที่มีเกือบสิบคนก็เริ่มทยอยมากันบ้างแล้ว และคนของกำนันก็มารอรับที่โรงฆ่าหมูรออยู่แล้วด้วย นายเบิ้มสั่งงานลูกมือเสร็จก็ขึ้นรถจักรยานยนต์ไปที่

บ้านกำนันแม้นทันที ที่นั่นจะครึกครื้นพอสมควรเพราะมีวงเหล้า รวมทั้งเครื่องเสียงที่เปิดเพลงมาตลอดคืน ลูกมือที่กำนันแม้นจัดหาให้ก็นั่งดื่มเหล้ารอมาทั้งคืน นายเบิ้มเริ่มลงมือเชือดหมูเป็นตัวแรกก่อนจะลงมือเชือดวัวสลับกันไป จากนั้นก็บอกลูกมือที่พอจะเป็นอยู่บ้าง ชำแหละแยกชิ้นส่วนอวัยวะต่างๆ โดยแบ่งหน้าที่กันไป ส่วนตัวเองนั่งพักดื่มเหล้าไปพลางๆ

เพราะยังมีหมูกับวัวอย่างละตัวให้เชือดอีก นายเบิ้มดื่มเหล้าได้สองสามแก้วก็ลงมือต่อโดยเริ่มฆ่าหมูเช่นเคยเพราะตัวเองถนัด หมูตัวที่สองใช้เวลานานพอสมควรเพราะมันทั้งดิ้นทั้งวิ่งเหมือนจะรู้ตัวว่าถึงวาระสุดท้ายของมันแล้ว กว่าจะจับได้ก็เสียเวลาไปเยอะ แถมยังใช้คนจับมากขึ้นกว่าจะเชือดได้ จนนายเบิ้มเองยังส่ายหน้า เพราะตั้งแต่เป็นมือเพชฌฆาตมาไม่เคยใช้เวลานานถึงนี้เลย หมูเคราะห์ร้ายตัวนั้นกรีดเสียงด้วยความเจ็บปวดอย่างโหยหวน จนบางครั้งถึงกับขนลุก และเสียงร้องของหมูตัวนั้นเองที่ปลุกชาวบ้านให้ลุกก่อนที่ขบวนขันหมากของฝ่ายเจ้าบ่าวจะมาถึงในเวลาเจ็ดโมงเช้า

นายเบิ้มผละจากหมูแล้วเดินไปหาเจ้าวัวหนุ่มเหยื่อสังเวยงานแต่งตัวต่อไปอย่างใจเย็นพร้อมกับมีดแหลมคมกริบอาวุธคู่มือ แต่ด้วยเหตุผลกลใดไม่ทราบได้ เมื่อนายเบิ้มเดินไปสะดุดเอาม้านั่งตัวเล็กๆ ที่ใช้นั่งชำแหละเนื้อจนตัวเองเสียหลักล้ม ตัวนายเบิ้มเองถลาเป็นนกปีกหักก่อนที่จะล้มคว่ำลงกับพื้นอย่างไม่เป็นท่า และจังหวะนั้นเองที่ปลายมีด

ได้เสียบทะลุเข้าที่คออย่างจัง **"โอ๊ยยยย..."** นายเบิ้มร้องเสียงลั่นด้วยความเจ็บปวด มือกำมีดแน่น เพื่อนบ้านที่เป็นลูกมือกว่าสิบคนก็รีบกรูกันเข้าไปหา พอเห็นมีดปักคอของนายเบิ้มเช่นนั้น จึงร้องเอะอะโวยวายจนแตกตื่นไปทั้งคุ้ม

นายเบิ้มถูกหามขึ้นท้ายรถกระบะทั้งที่ยังมีมีดปักคออยู่ ระหว่างที่ถูกนำส่งโรงพยาบาลนั้น นายเบิ้มทั้งดิ้นทั้งร้องด้วยความเจ็บปวดไปตลอดทาง บางครั้งก็กรีดเสียงร้องเสียงแหลมๆ เหมือนหมูที่ถูกเชือดคอยังไงยังนั้น สุดท้ายแล้วนายเบิ้มก็ปิดฉากชีวิตของการเป็นมือเพชฌฆาตอย่างน่าสังเวชก่อนจะถึงโรงพยาบาล

ชดใช้กรรม ที่ทำไว้กับแมว

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้ว เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับครอบครัวหนึ่ง ซึ่งตาของเพื่อนเล่าให้เพื่อนฟังอายุ ๑๐ ขวบเห็นจะได้ เล่าให้ฟังว่า ตาได้สร้างเวรสร้างกรรมไว้อย่างสาหัส

ตอนนั้นยายเรียกให้ทุกคนในบ้านออกมากินข้าว โดยที่วางสำรับข้าวไว้ ขณะที่ตากำลังเดินออกมา ก็บังเอิญเห็นเจ้าแมวตัวหนึ่งกำลังคาบเอาปลาดุกย่างไป ตาจึงวิ่งไล่ตาม หวังให้มันปล่อยปลาดุกอย่างตัวนั้นออกจากปาก แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น เจ้าแมวตัวนั้นกระโดดเข้ากองฟาง

ตาเห็นดังนั้นก็ย้อนเข้าบ้านสักครู่ ก็ออกมาพร้อมกับปืนลูกซองพร้อมกับไม้ขีดไฟ ยายพยายามห้ามตาว่าให้

ปล่อยมันไป ตาก็ไม่ยอมฟัง แล้วตาก็เริ่มเผากองฟางกองนั้น เมื่อไฟโหมแรงขึ้น เจ้าแมวตัวนั้นก็กระโดดออกมาจากกองฟาง แต่ครั้งนี้ในปากของมันจากที่เป็นปลาดุกย่างตัวนั้น มันกลายเป็นลูกแมวที่ยังไม่ลืมตา เจ้าแมวตัวนั้นวิ่งออกมา

ส่วนทางตาที่เตรียมขึ้นไกปืนไว้รอท่าอยู่แล้วก็ยิงสวนออกไป สิ้นเสียง เจ้าแมวตัวนั้นก็ลอยกระเด็นเข้ากองฟางไป ตาหัวเราะชอบใจในฝีมือของตัวเอง แต่ยายปล่อยน้ำตาไหลออกมา ก่อนที่จะลุกขึ้นไปดูมัน สภาพนางแมวสาวตัวนี้มีเต้านมถึงสี่เต้าแสดงว่ามันไม่ได้มีลูกแค่ตัวเดียว อย่างน้อยต้องมีสักสี่ตัว ซึ่งบัดนี้คงนอนตายอยู่กลางเพลิงไฟไปเรียบร้อยแล้ว

บุญเจ้าแมวน้อยที่แม่คาบออกมา ยายจึงรีบจับมันมา หวังชุบเลี้ยงแทนแม่ของมัน เราไม่มีโอกาสรู้เลยว่ากรรมที่ตาสร้างไว้ครั้งนี้จะส่งย้อนกลับมายังตาในวันหนึ่ง ขณะที่ตาจูงควายจะไปเทียมเกวียน แต่ควายตัวนั้นมันดื้อ ตาจึงใช้ไม้ฟาดมันอย่างหนัก ตามนิสัยโมโหร้ายของตา ครั้งนี้เจ้าควายตัวนั้น ตัวที่ตามักจะระบายอารมณ์ใส่มันด้วยความเกลียดชังกลับโต้ตอบ มันแว้งขวิดเข้าที่สะโพก แล้วตาก็ยิงมันตายในที่สุด

แผลที่เกิดจากควายขวิดไม่คิดว่าจะส่งผลต่อมาให้ตา แต่แรกก็รักษาด้วยยาสามัญประจำบ้านกันไปตามมีตามเกิด อีกทั้งไม่คิดว่า แผลที่ว่านั้นจะหนักหนา แต่แล้วมันกลับสาหัสมากขึ้น จนกระทั่งตาลุกเดินไปไม่ได้ ขาข้างหนึ่งของตาลีบเล็กลงไม่นานแผลนั้นก็เริ่มเน่าเฟอะส่งกลิ่นเหม็น

ไปทั่ว ตาเริ่มร้องด้วยความทรมานทุกวัน มีคนพูดว่าเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด เหมือนเสียง “วัว” เสียง “ควาย” สร้างความทุกข์ทรมานให้ตาอยู่ทุกวัน และวาระสุดท้ายของตาก็มาถึง

วันนั้นพ่อแม่เพื่อนผมพากันออกไปดูหนังขายยาที่เข้ามาฉายในหมู่บ้านของเรา ปล่อยให้ตายายอยู่บ้าน ขณะที่กำลังดูหนังอยู่นั้นก็มีเสียงตะโกนว่า “ไฟไหม้” พอหันไปมองแสงสีเพลิงที่เด่นเป็นสง่ากลางความมืด ไฟที่ลุกโชติช่วงอยู่นั้น เป็นบ้านของเพื่อนผม พ่อแม่วิ่งกลับไปทันทีพร้อมๆ กับเพื่อนพ่อแม่ต่างก็วิ่งไปช่วยกันเป็นการใหญ่

แต่ดูเหมือนจะสายไปแล้ว พอถึงบ้านแม่ก็เห็นยายนั่งร้องไห้อยู่กับพื้นดิน ได้แต่ร้องเรียกตาที่อยู่ในกองเพลิง ไฟไหม้หมดไปทั้งหลัง สภาพศพของตานั้นดูไม่เหมือนคนเดิม เพราะสภาพบัดนี้ได้กลายเป็นเถ้าถ่านไปแล้ว

ยายเล่าให้ฟังว่า ขณะที่นอนอยู่กับตานั้น มีแมลงทับบินเข้ามาเล่นตะเกียงไฟ ลูกแมวกำลังซนจึงวิ่งเล่นไล่จับแมลงทับ แล้วไปโดนตะเกียงไฟล้มไปติดมุ้ง ไฟก็เริ่มติด ยายพยายามที่จะดึงตาออกมา แต่ยายดึงไม่ไหว ตาเป็นคนรูปร่างใหญ่ ยายไม่สามารถลากเอาตาออกมาได้ ทุกคนแม้กระทั่งยายยังพูดออกมาเหมือนกันว่า “ตา ตายเพราะใช้กรรมที่ทำไว้กับแมวแท้ๆ”

นี่แหละที่ว่า สร้างเวรสร้างกรรมอย่างไรไว้ ก็ต้องชดใช้กันไปเช่นนั้นเหมือนกัน อย่างที่ตาโดน

ไก่ไร้ขา ทรมานทั้งเป็น

ไก่กับชีวิตการเป็นอยู่ ในชนบท

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่จังหวัดลำพูนเมื่อยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาแล้ว ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ริมชายฝั่งแม่น้ำปิง ตามธรรมดาของบ้านเรือนในชนบทสมัยนั้นที่นิยมเลี้ยงสัตว์เลี้ยงต่างๆ ไว้เพื่อเป็นอาหารและเลี้ยงไว้ขาย โดยเฉพาะไก่ที่ชาวบ้านจะพากันเลี้ยงไว้เกือบทุกครอบครัว และเป็นธรรมดาอีกเหมือนกัน ที่เจ้าไก่เหล่านี้จะซุกซนและชอบบินเข้าไปในครัวหรือในบ้าน เพื่อหาอาหารกินตามสัญชาตญาณ ซึ่งก็นำมาซึ่งความรำคาญ และความน่าปวดหัวสำหรับเจ้าของบ้านที่จะต้องมาคอยไล่มันให้ออกไปให้พ้น ถ้าไม่อย่างนั้นก็ต้องคอยเก็บกวาดข้าวของ ที่กระจัดกระจายเพราะพวกมันคุ้ยเขี่ย หรือไม่ก็ต้องคอยเช็ดขี้ของพวกมันที่ชอบถ่ายไว้เรี่ยราด ซึ่งทั้งเหม็นและสกปรก

อีเขียวไก่ในบ้าน ต้องออกหาอาหารกิน ให้มากกว่าปกติ เพื่อตุนพลังงาน

นางบัวบานก็เป็นหนึ่งในสมาชิกของหมู่บ้านนั้น นางกำลังท้องแก่เต็มที่ และเป็นธรรมดาของคนท้องคนไส้ ที่มักจะมีอารมณ์ฉุนเฉียว และขี้โมโหอยู่เสมอ และก็ไม่ต่างจากบ้านอื่นบ้านนางก็เลี้ยงไก่ไว้เช่นกัน และกำลังมีปัญหาอยู่กับอีเขียว ไก่จอมดื้อซึ่งมักจะบินเข้ามาคุ้ยเขี่ย ทำให้ครัวและบ้านเลอะเทอะอยู่เสมอ

อีเขียวมันกำลังฟักไข่จึงจำเป็นต้องออกหาอาหาร

กิน ให้มากกว่าปกติ เพื่อตุนพลังงานไว้สำหรับ การเลี้ยงดูลูกน้อยเกือบสิบชีวิต ที่กำลังจะออกจากไข่มาดูโลกในไม่ช้า นางบัวบานคอยรบคอยไล่เอาล่อเอาเถิดอยู่กับอีเขียวนานพอสมควร จนวันหนึ่งความอดทนของนางก็สิ้นสุด

วันนั้นอีเขียวบินเข้าไปในครัวและคุ้ยเขี่ยจนข้าวของตกลงพื้นแตกกระจาย นางบัวบานโมโหมากไล่ไปแป๊บเดียวอีเขียว ก็บินเข้าไปใหม่ จนมีคราวหนึ่งนางขึ้นไปไล่และคว้าขามันไว้ได้โดยบังเอิญ ด้วยความโมโหที่ต้องเหนื่อยไล่มันอยู่นาน นางจึงคว้ามีดอีโต้ขึ้นมาแล้วสับลงไปเต็มแรง

อีเขียวร้องอย่างเจ็บปวด และดิ้นทุรนทุราย แต่ก็ไม่สามารถจะวิ่งหนีไปไหนได้ ได้แต่ใช้ร่างแถกไถลไปกับพื้นบ้าน เพื่อหนีเอาตัวรอด เพราะขาทั้งสองข้างของมันถูกนางบัวบานใช้มีดสับขาด และขาที่ขาดของมันทั้งสองข้างตอนนี้อยู่ในมือนางบัวบาน

“ดี เป็นไงอีเขียว เก่งนักหรือมึงไล่เท่าไหร่ก็ไม่ไป ดูซิไม่มีขาแล้วต่อไปมึงยังจะมีปัญญาเข้ามาคุ้ยเขี่ยในบ้านให้มันเลอะเทอะอีกมั้ย ไปเลยไปดิ้นไกลๆ กู นี่แนะ”

นางใช้ขาเตะใส่อีเขียวจนร่างของมันปลิวตกจากบนเรือน ไปดิ้นกระแด่วๆ อย่างน่าสงสารตรงใต้ถุน พร้อมกับขว้างขาทั้งสองข้างของมันลงน้ำปิงไป รอยเลือดอีเขียวที่เลอะไปทั่วพื้นบ้าน ล้างยังไงก็ล้างไม่หมดคงเหลือไว้เป็นรอยจางๆ เหมือนกับจะจดจำและตราตรึงสิ่งที่นางได้กระทำกับมันไว้

สองเดือนต่อมาวันที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง กลางดึกของคืนนั้นนางบัวบานก็เจ็บท้องคลอด ทุกคนในบ้านรวมทั้ง

นางบัวบานต่างรู้สึกตื่นเต้น เพราะนี่เป็นท้องแรกและจะเป็นลูกหลานคนแรกของวงศ์ตระกูล

หมอตำแยประจำหมู่บ้านถูกตามตัวมาอย่างเร่งด่วน ภายในบ้านดูชุลมุนวุ่นวายเพราะไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้กันมาก่อน เสียงเอะอะโวยวายสับสน ดังระงมไปหมด

นางบัวบานถูกหมอตำแยพาเข้าไปในห้องแล้ว ทุกคนข้างนอกต่างพากันนิ่งเงียบรอคอยเวลาด้วยใจระทึกจนกระทั่ง

"อุแว้ อุแว้"

"เกิดแล้วอีบัวบานเกิดแล้ว ออกมาและ...แต่ทำไม ทำไมเด็กมันไม่..ไม่มีขา อีบัวบาน ไอ้ศักดิ์ ลูกมึงไม่มีขา"

เสียงยายปาหมอตำแยที่ทำคลอดร้องโวยวายอย่างตื่นตระหนก ทุกคนไม่ว่าปู่หรือย่า ตายายและญาติพี่น้องรวมถึงนายศักดิ์ผัวนางบัวบานต่างพากันกรูเข้าไปในห้องแล้วภาพที่ปรากฏต่อสายตาก็ทำให้ทุกคนยืนตะลึง ตาเบิกโพลงด้วยความตกใจสุดขีด

ร่างของทารกน้อยที่อยู่ในมือยายปา เปื้อนไปด้วยเลือดและสายรกยังระโยงไม่ได้ตัด ขาทั้งสองข้างของเด็กสั้นกุดอยู่แค่หัวเข่าเท่านั้น สำหรับนางบัวบาน นางกรีดร้องแล้วสลบไปตั้งแต่วูบแรกที่ร่างของลูกน้อยหลุดพ้นออกมาจากช่องคลอด เผยให้เห็นส่วนอันอัปลักษณ์นั้นแล้ว

มรดกกรรม ... ที่หนีไม่พ้น

สองปีต่อมา บนชานบ้านนางบัวบานนั่งเอาหลังพิงฝา สายตาเหม่อมองไปยังร่างของลูกน้อย ร่างน้อยๆ นั้นค่อยไถลไปบนรถเข็นที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษ แววตาคู่นั้นเต็ม

ไปด้วยความร่าเริง สดใสไร้เดียงสา

เสียงหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจเมื่อยามที่เลื่อนรถไล่ตามลูกไก่ตัวเขื่องที่ถือเอาเป็นเพื่อนเล่น นางบัวบานรู้สึกสลดใจ น้ำตาค่อยๆ รินบนขอบตา ก่อนจะปล่อยมันไหลลงมาอย่างไม่ขาดสาย

“ลูกแม่ทำไมหนอทำไมลูกต้องมารับกรรม ที่เจ้าไม่ได้ก่อ แม่ผิดเองบาปเหล่านั้นแม่ก่อขึ้นเอง ไม่น่าเลยไม่น่าเลย แม่ขอโทษลูกแม่ผิดไปแล้ว แม่ผิดไปแล้วแม่ขอโทษ แม่ขอโทษ”

เสียงพร่ำคร่ำครวญนั้นค่อยๆ ขาดหายไปในคอ นางฟุบหน้าลงกับเข่า ร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนกับว่าจะขาดใจไปตรงนั้น

เฉือนกรรม

ตั้งแต่เป็นหมอมาไม่เคยเห็นผู้ป่วยรายใดต้องผ่าตัดทุลักทุเลซ้ำซากอย่างนี้เลย สามปีต้องผ่าตัดห้าครั้งและหนักหนายิ่งขึ้นทุกครั้ง ผู้ป่วยรายนี้ชื่อบุญมา ครั้งแรกที่เข้าโรงพยาบาลก็เพื่อมาทำแผลที่นิ้วก้อยที่ถูกตะพาบน้ำกัด หมอให้ทายากินยาแก้ปวดแก้อักเสบแล้วกลับบ้านดูแล้วไม่น่าจะมีปัญหาอีก

ครึ่งเดือนต่อมาบุญมากลับมาใหม่ แผลเก่าอักเสบรุนแรงบวมใหญ่ หมอตรวจพบว่าเชื้อโรคกินเข้ากระดูก จะต้องตัดนิ้วเพื่อไม่ให้เน่าลุกลาม ซึ่งนิ้วเท้านั้นอาจทำให้ถึงแก่ชีวิตได้

หลังจากนั้นครึ่งปีบุญมาไปเที่ยวชายทะเล เขาถูกตะพาบน้ำกัดที่นิ้วเท้าอีก อะไรจะเจาะจงได้ถึงอย่างนั้นนิ้วเท้าของบุญมาที่ถูกตะพาบน้ำกัดครั้งที่สองอักเสบบวมใหญ่ภายในเวลาสองวัน เมื่อมาฉายเอกซเรย์ที่โรงพยาบาลก็ได้พบอีกว่า เชื้อโรคกินเข้าไปถึงกระดูกหมดจึงต้องตัดนิ้วเท้าของเขาไปอีกหนึ่งนิ้ว

เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปีบุญมากลับมาที่โรงพยาบาลอีก ครั้งนี้แผลเก่าทั้งสองแห่งเกิดอักเสบบวมใหญ่ขึ้นพร้อมกัน พอเอกซเรย์ก็พบว่าแย่แล้ว! เชื้อโรคแพร่เข้าไปกินกระดูกอย่างรุนแรง เชื้อโรคนั้นกำลังกลายเป็นมะเร็ง จะต้องผ่าตัดฝ่ามือฝ่าเท้าออกให้หมดก่อนที่จะลุกลามขึ้นไปอีก บุญมาต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลถึงยี่สิบกว่าวันด้วยสภาพของผู้ป่วยมือเท้าด้วน

วันหนึ่งลูกชายของญาติอุปสมบท บุญมาไปช่วยงาน คืนนั้นผู้ร่วมงานบวชนอนค้างที่วัดกันสี่ห้าสิบคน เคราะห์หามยามร้ายของบุญมายังไม่จบสิ้น หนูตัวหนึ่งเจาะจงมากัดตรงขาด้วนของบุญมาคนเดียว กัดแล้วก็หนีไป บุญมาสะดุ้งตื่นด้วยความเจ็บปวด คนที่นอนอยู่ด้วยกันตกใจกับเสียงร้องพากันตื่นหมด แผลที่หนูกัดไม่กว้างไม่ลึกนัก มีเลือดซึมออกมาแต่ทุกคนพากันตกใจที่อยู่ดีๆ ทำไมจึงมีหนูมากัดคนนอนหลับ เพราะหนูจะกัดกินก็เฉพาะศพเท่านั้น ไม่กัดกินคนเป็นๆ บุญมาขวัญเสียถูกเคราะห์กรรมซ้ำเติมจนคิดว่าตนคงจะต้องตายในไม่ช้า มันทารุณจิตใจมากไม่นานต่อมาเกิดอาการเจ็บคันบริเวณแผลเก่าที่มือที่เท้าอีก

บุญมารีบมาหาหมอที่โรงพยาบาลโดยเร็ว

ผลการฉายเอกซเรย์ปรากฏว่า เชื้อมะเร็งกินลึกเข้าไปมาก หมอจำเป็นต้องจัดการตัดแขนขาทั้งท่อนของบุญมาทิ้งไป หมอน้องชายซึ่งเป็นเจ้าของคนไข้แปลกใจในชะตากรรมของบุญมานัก จึงสอบถามประวัติอย่างละเอียดอีกครั้งไว้และได้ความว่า

บุญมาชายอายุยี่สิบสามปี อาชีพเกษตรกรรมและรับจ้างก่อสร้าง ชอบดื่มเหล้าเป็นประจำ ชอบแกล้มเหล้าด้วยปลาน้ำจืด โดยเฉพาะชอบกินเต่ากินตะพาบ บุญมาเคยได้ยินมาว่าใครกินตะพาบน้ำได้สิบถึงยี่สิบตัวแล้ว ตลอดชีวิตจะไม่เป็นโรคไขข้ออักเสบอีกทั้งยังช่วยบำรุงไต บุญมาจึงเพียรหาตะพาบน้ำมาผัดเผ็ดแกล้มเหล้าขาว บุญมากินตะพาบน้ำมาแล้วเกือบยี่สิบปี นับไม่ได้แล้วว่ากินเข้าไปได้กี่ตัว

วันหนึ่งบุญมาซื้อตะพาบน้ำตัวใหญ่จากตลาดมา ตะพาบน้ำตัวนี้น้ำหนักตั้งสิบกว่ากิโลกรัม เขาดีใจมาก ตัวใหญ่ขนาดนี้ฆ่ากินทีเดียวไม่หมด จะต้องค่อยๆ กิน ที่บ้านไม่มีตู้เย็นให้แช่เก็บไว้จึงต้องกินผ่อนทีละน้อย ตะพาบน้ำเป็นสัตว์อายุยืนอดทน ไม่ตายง่ายๆ ไม่ว่าจะถูกกักขังอยู่ในสภาพใดก็อดทนมีชีวิตอยู่ได้เป็นปี บุญมาเห็นแก่กินไม่นึกถึงว่าตะพาบจะต้องทนทุกข์ทรมานนานเพียงไร ต้องเจ็บปวดแสนสาหัสครั้งแล้วครั้งเล่า เขาตัดเฉือนเนื้อตะพาบส่วนต่างๆ ตามความพอใจมาปรุงอาหารทีละชิ้นๆ บาดแผลรอบตัวตะพาบเขาทาด้วยปูนแดงที่กินกับหมาก เพื่อไม่ให้เนื้อตัวตะพาบเน่า ตะพาบตัวนั้นต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นาน

กว่าครึ่งเดือน จากนั้นบุญมาจึงประหารเอามากินเป็นมื้อสุดท้าย บุญมาพอใจกับวิธีที่จะได้กินเนื้อตะพาบสดๆ ทุกวันอย่างนี้เรื่อยมา

ผลสรุปประวัติผู้ป่วยที่โรงพยาบาลบันทึกไว้ในตอนท้ายมีอยู่ประโยคหนึ่งว่า

เป็นประวัติที่แสดงให้เห็นกรรมตามสนองอย่างไม่น่าเชื่อ ที่ไม่มีข้อสรุปชัดเจนในทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ปัจจุบัน

เนื้อสวรรค์ กรรมนรก

เดิมทีผมทำอาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป ฐานะก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร ลูกเมียก็อยู่อย่างเรียบง่าย เสร็จจากหน้านาก็ทอผ้า เป็นรายได้เสริมให้ครอบครัว ครอบครัวเราก็เป็นปกติดีกระทั่ง ๓ ปีที่แล้ว ผมได้รับจดหมายจากพี่ชายชวนให้ไปทำธุรกิจที่กำลังจะขยายโครงการออกไป ใจจริงส่วนตัวเองก็ไม่เดือดร้อน แต่ก็อยากได้เงินสักก้อนเก็บไว้ส่งให้ลูกเรียนสูงๆ เผื่อจะได้ฝากผีฝากไข้ในอนาคต ส่วนพี่ชายเดิมก็มีอาชีพอย่างผมนี้แหละ แต่หลังจากแต่งเมียแล้วก็ย้ายไปสกลนคร เผอิญเจอพรรคพวกที่มีธุรกิจทำร้านอาหารเนื้อสวรรค์ เลยชวนไปประกอบธุรกิจโดยพี่ชายเป็นคนจัดหาเนื้อสุนัขมาส่งให้ที่ร้าน

ตั้งแต่ผมตกลงใจมา พี่ชายและผมก็ช่วยกันหาเนื้อสุนัขไปส่งที่ร้านที่พรรคพวกเขาทำอยู่ และก็ขยายไปที่ร้าน

อื่นๆ ในละแวกนั้นด้วยอีกหลายร้าน รายได้ก็งามทีเดียว พี่ชายผมเองทำธุรกิจนี้มาถึง ๕ ปีแล้วก่อนที่ผมจะมา เริ่มจากการตระเวนจับสุนัขจรจัดมาชำแหละ นานเข้าก็เริ่มหายาก ก็ต้องตระเวนขอซื้อตามหมู่บ้าน หรือไม่ก็แอบจับตามวัดวาที่มีสุนัขจรจัดอาศัยอยู่เยอะๆ ผมเองถูกมอบหมายหน้าที่ให้เป็นผู้ขับรถตระเวนไปตามที่ต่างๆ บางทีแค่ ๓ วัน บางทีก็เป็นอาทิตย์ ถึงจะได้สุนัขเต็มท้ายกระบะแล้วนำมาขุนไว้ในคอก เพื่อรอเวลาชำแหละหรือไม่ก็ส่งขายเป็นๆ เลย

ที่บ้านพี่ชาย พื้นที่รอบๆ ที่ว่างยังเป็นโรงฆ่าสัตว์ขนาดย่อมๆ สำหรับทำหน้าที่ชำแหละแยกชิ้นส่วนไปขาย ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นเพชฌฆาตแต่ละวันตลอด ๗-๘ ปีที่ผ่านมา ก็ไม่ใช่ใครอื่น พี่ชายและสหายรู้ใจอีก ๓ คน วันใดหากผมอยู่บ้านไม่ได้ตระเวนไปหาสุนัข หลังเที่ยงคืนทุกวัน จะได้ยินเสียงสุนัขที่ถูกเชือดร้องโหยหวน เป็นที่เวทนาแทบทุกคืน แรก ๆ ผมถึงกับนอนไม่หลับเพราะทำใจไม่ได้ แต่หลังจากนั้นผมก็หาทางแก้โดยดื่มเหล้าให้เมาจะได้หลับไปเลย ไม่ต้องคิดอะไรมาก ในความรู้สึกลึกๆ บอกตรงๆ เลยว่า ไม่ค่อยชอบอาชีพนี้สักเท่าไร แม้ว่ารายได้จะดีมาก แต่ลองใจไม่ชอบยังไงมันก็ชอบไม่ได้ ก็กะว่าเก็บเงินได้สักก้อนแล้วจะเลิกกลับไปอยู่กับไร่นาที่บ้านดีกว่า อยู่กับลูกเมีย ได้ยินเสียงหัวเราะ ผิดกับที่นี่มีแต่เสียงโหยหวนและกลิ่นคาวเลือด ผมเองก็ไม่รู้ว่าพี่ชายแกทนทำอยู่ได้อย่างไรตั้ง ๘ ปี ผมก็เลยลองถามไปว่า ไม่นึกสงสารหรือคิดว่ามันเป็นบาปบ้างหรือที่ต้องฆ่าสุนัขวันละหลายสิบตัว เขากลับหัวเราะแล้วเอ็ดตะโรผมว่า

“คิดอะไรวะไม่เข้าท่า ไม่เห็นเหรอว่าไอ้สุนัขพวกนี้มันทำเงินให้วันๆ เท่าไหร่ จะมานั่งคิดบาปบุญกันทำไม แล้วไอ้การฆ่าสุนัข ถามหน่อยเถอะ มันจะต่างอะไรกับการฆ่าหมู ฆ่าวัว ฆ่าปลาวะ มันก็เหมือนกันนั่นแหละ ไม่เห็นมีใครกลัวบาปสักคนเดียว เห็นมีแต่รวยเอาๆ นั่นแหละไม่ว่า”

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ไอ้เสียงโหยหวนของมัน เสียงร้องยามถูกเชือด มันบาดตาบาดใจผมเหลือเกิน ตอนที่ไปเอามันออกมาจากอ้อมอกของเจ้าของ ซึ่งเขาก็รู้ว่าเราจะเอาไปทำอะไร สุนัขแต่ละตัวเหมือนจะรู้ชะตา ดิ้นหนีทุรนทุรายทุกตัว บางตัวขึ้นมาอยู่บนรถแล้ว ยังวิ่งพล่านกระโดดชนโครงเหล็กข้างรถ หัวหูแตกเลือดอาบก็มี พอถึงตอนจะลงจากรถสายตามันจ้องมองดูผมยังกะว่าจะอาฆาตจองเวรผมไว้อีกอย่าให้ถึงที่พวกมันบ้างก็แล้วกัน ยิ่งได้เห็นพวกเพื่อนมันถูกจับมัดขา ดิ้นรนหนีมีดอันคมกริบที่กำลังจะบาดลึกลงไปในบริเวณคอ กระทั่งเลือดสดๆ กระฉูดออกจากตัวจนแทบจะหมดนั่นแหละถึงจะหยุดดิ้น แล้วกระตุกสัก ๒-๓ ที ก่อนจะตายอย่างน่าเวทนา แทบทุกตัวเวลาตาย ตานี้จะเหลือกโพลงจ้องมายังคนเชือดแทบถลน เล่นเอาลูกผู้ชายอย่างผมถึงกับเข่าอ่อนเลยทีเดียว

“เป็นไง? ไอ้น้องอยากจะลองเชือดดูบ้างไหมวะ? ลองสักตัวซีแล้วจะติดใจ ฮ่า... ฮ่า... ฮ่า...”

พี่ชายสัพยอก ที่เห็นอาการเบ้หน้าของผม

“ไม่ดีกว่า ไปล่ะ จะไปหาเหล้ากรอกปากสักอึก

แก้คลื่นไส้”

“โธ่...ทำเป็นใจเสาะเป็นปลาซิวไปได้ ฮ่าๆๆ” ผมได้ยินพี่ชายหัวเราะตามหลัง พร้อมๆ กับเสียงโหยหวนของสุนัขอีกหลายตัว ที่ถูกเชือดรายต่อไป ภาพที่เห็น เสียงร้องที่ได้ยิน แม้จะบาดตาบาดใจบาดหูแค่ไหน ก็ยากจะเปลี่ยนแปลงไม่ให้มันเกิดขึ้นได้ ก็ได้แต่ภาวนาในใจ แอบแผ่เมตตาไปให้กับพวกมันบ้างบางเวลา ส่วนตัวเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าบาปบุญมันจะมีจริงไหม ผลบุญจะส่งมันไปสู่สุคติได้จริงหรือเปล่า หรือแม้ตัวผมเองจะต้องชดใช้กรรมที่ทำลงไปอย่างไรบ้าง

หลังจากที่คลางแคลงใจอยู่นานผมก็ได้รู้และมั่นใจแล้วครับว่ากรรมมีจริง ซึ่งกว่าจะรู้ก็ทำงานอยู่กับเขาถึง ๓ ปี กะว่าหน้าฝนจะกลับบ้านแล้ว ไม่เอาแล้ว เพราะอยู่ที่นี่นานเข้ายิ่งขาดความสุข พี่ผมเองเขาคงไม่รู้ตัว นับวันเริ่มมีพฤติกรรมเหมือนคนบ้าขึ้นเรื่อยๆ ที่บ้าเห็นๆ ก็บ้าเงินและบ้าฆ่า เอาแต่นั่งนับเงินแล้วก็วางแผนจ้องจะฆ่าต่อไป นัยน์ตาลุกโพลงเหมือนสัตว์ร้ายที่จ้องจะขย้ำเหยื่อจนลูกเมียแม้แต่ผมเองก็เข้าหน้าไม่ติด จะด้วยเหตุผลนี้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ลูกเมียของเขาเลยแยกแตกไปคนละทิศละทาง เมียติดพนัน แล้วก็ไปมีชู้ ลูกสาว ๒ คน ๑๗ กับ ๑๕ ปี หนีเรียนจนถูกไล่ออก พี่ชายผมนะเหรอจะไปรู้อะไร วันๆ จะมีอะไรนอกจากฆ่าแล้วก็เงิน

กิจวัตรของพี่ชาย ก็เริ่มประมาณเที่ยงคืน โดยจะลุกมาตรวจตราดูว่า จะฆ่าตัวไหน จากนั้นประมาณตี ๒ เสียง

โหยหวนก็เริ่มบรรเลงขึ้น พร้อมๆ กับเสียงเห่ากันระงมของเพื่อนสุนัขด้วยกัน ที่เห็นเพื่อนตนถูกฆ่าไปต่อหน้าต่อตา ตะเบ็งเสียงไม่เป็นอันหลับอันนอน จนปาเข้าตี ๔-๕ เสียงจึงจะเงียบ เพราะเป็นเวลาชำแหละ และนำเนื้อออกสู่ตลาด ประมาณ ๘-๙ โมงแล้วเขาก็หลับ ตื่นอีกทีก็เย็นๆ จากนั้นก็ดื่มเหล้านั่งวางแผนฆ่ากับเพื่อนรู้ใจอีก ๓ คน ไปจนกว่าจะได้เวลาเชือด ชีวิตเขาก็วนเวียนอยู่อย่างนี้ ไม่รับรู้และสนใจว่าใครจะเป็นอย่างไร แม้กับผมเองระยะหลังก็แทบจะไม่ค่อยได้คุยกันแล้ว จะพูดจะคุยก็แค่ตอนเอาสุนัขมาส่งให้ หรือว่าเขาลืมไปแล้วว่าผมเป็นน้อง หรือจะพูดให้ถูก คือเขาลืมหมดแล้วความรู้สึกอื่นๆ ที่มนุษย์พึงมี เช่น รัก เศร้าเหงา ห่วงหาอาทร ที่สำคัญคือความเมตตาปรานี เหลืออยู่ก็แต่ความกระหายที่มีต่อเลือด การฆ่า และเงินเท่านั้น

และแล้ววันที่เพชฌฆาตอย่างพี่ชายผมต้องรับกรรมก็มาถึง คือขณะที่แกกำลังเดินเลือกหาสุนัขเหมือนทุกวัน จากนั้นก็ไปจับออกมาทีละตัวเอามาขังไว้ต่างหาก ระหว่างจับนั้นเองแกถูกสุนัขตัวหนึ่งกระโจนเข้าขย้ำ แถมโดนตัวอื่นรุมสกรัม กว่าจะห้ามและจับแยกได้ เล่นเอาถูกกัดซะจนเหวอะไปทั้งตัว ด้วยความที่โกรธผสมแค้นที่ถูกรุม พี่ชายผมเลยจับสุนัขในกรงนั้นเชือดฆ่าเกลี้ยง เอาเลือดสดๆ ที่ได้มาดื่มอย่างเอร็ดอร่อย แถมควักหัวใจสดๆ มากินแกล้มเหล้าเป็นที่สะอิดสะเอียน ด้วยความที่เป็นห่วงผมเลยเข้าไปพูดเตือนพี่ว่า มันไม่น่าดู เดี๋ยวลูกค้ามาเห็นเข้าเขาจะรังเกียจได้นะ แล้วยังมีแผลอีก ควรไปหาหมอฉีดยา

กันบาดทะยัก หรือพิษสุนัขบ้า กันไว้ดีกว่านะ

พี่ชายผมกลับไม่ใยดีในคำเตือน เขาบอกว่าแผลเล็กน้อยแค่นี้ไกลหัวใจ คนอย่างเขาดวงแข็ง หมากัดแค่นี้ไม่ตาย แถมยังได้ยาบำรุงกำลังชั้นเลิศอย่างเลือดสดๆ และหัวใจสดๆ แค่นี้ก็หายห่วง

ความหวั่นใจของผมเป็นจริงเมื่อเจ็ดวันให้หลัง พี่ชายเริ่มมีอาการตาขวาง น้ำลายฟูมปาก แล้วก็ร้องโหยหวน และน่าประหลาดใจมาก เสียงที่ร้องไม่ผิดกันเลยกับเสียงสุนัขที่พี่เขาเชือด ต่อมาอาการเริ่มคลุ้มคลั่งรุนแรงขึ้นทุกที ทั้งกัดทั้งข่วนจากนั้นก็เริ่มทำร้ายคนที่เข้าใกล้ โดยมีอาการเหมือนสุนัขบ้าที่จะเข้าไปกัดคนยังไงยังงั้น พี่ผมจึงถูกจับขังกรงไว้

จากนั้นพี่ก็เริ่มคลุ้มคลั่งมากขึ้น แกจะวิ่งเอาหัวชนกรงที่ขังจนหัวหูแตกยับเยิน เลือดไหลอาบเกรอะกรัง มือไม้เหมือนกันตะกุยตะกายพื้นไปทั่ว พูดไม่รู้เรื่อง เอาแต่เห่าหอน ข้าวปลาไม่กิน โดยเฉพาะน้ำ จะไม่กล้าเข้าใกล้เลย แกเริ่มหมดแรงเพราะร่างกายไม่มีอาหารหล่อเลี้ยง พอวันที่สี่ก็เริ่มนอนซมร้องครวญคราง แต่ก็ยังมีแรงวิ่งเข้าไปขย้ำคนที่เข้าไปใกล้ ตามร่างกายมีแต่แผลทั้งที่เลือดยังซิบๆ และตกสะเก็ด ยิ่งดูยิ่งเหมือนสุนัขขี้เรื้อนที่นอนรอความตาย

กระทั่งวันที่เจ็ด เวลาประมาณ ๕ โมงเย็น ลมหายใจของพี่ชายผมเริ่มจะแผ่วเบาก่อนจะกระตุกเฮือก ๒ – ๓ ครั้ง ผมเฝ้ามองดูจนแน่ใจว่าไม่รอด หมดลมหายใจแน่แล้ว จึงได้เปิดประตูกรงแล้วเข้าไปหา ไปดีเถอะนะพี่ สิ้นเวรสิ้นกรรมเสียที ผมเอามือลูบหน้าให้ตาที่เหลือกโพลงของเขาปิดลง

วงเวียนแห่งกรรม

เรื่องมีอยู่ว่า มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง มีหน้าที่การงานดี ฐานะการเงินอยู่ในขั้นร่ำรวย แต่กลับไร้วาสนาไม่มีแก้วตาดวงใจให้อุ้มชู ทั้งที่แต่งงานอยู่กินกันมาเนิ่นนานหลายปี ไม่ว่าจะทำอย่างไร หรือปรึกษาแพทย์คนไหนก็ไม่ได้ผล จนทั้งสองเกิดความท้อแท้สิ้นหวัง

วันหนึ่ง ทราบข่าวจากพรรคพวกคนรู้จักกันว่า มีเด็กสาววัยรุ่นคนหนึ่งตั้งท้อง โดยที่ฝ่ายชายไม่ยอมรับผิดชอบ ก็เลยต้องการเอาเด็กออก เพราะไม่รู้จะทำอย่างไรดี สามีภรรยาคู่นี้จึงรีบพากันไปพบเด็กสาวคนนั้น ด้วยตัดสินใจว่าเมื่ออุ้มลูกตนเองไม่ได้ก็อาศัยอุ้มบุญเถิด จึงเจรจาขอรับเด็กสาวผู้นั้นมาดูแลจนกว่าเธอจะคลอด โดยที่เธอจะต้องยกลูกให้เป็นสิทธิ์ขาดแก่พวกเขา แล้วทั้งสองฝ่ายก็ตกลงกันด้วยดีตามนั้น

พอถึงกำหนดคลอด ปรากฏว่าเธอคลอดลูกมาเป็นเด็กชาย ฝ่ายสามีภรรยาก็รีบจดทะเบียนเป็นบิดามารดาของเด็กทันที แล้วนำเด็กคนนี้มาเลี้ยงดูอย่างดี ด้วยความรักและทะนุถนอมเหมือนลูกในอก

เด็กชายคนนั้นเติบโตขึ้น ผิวพรรณต่างพ่อต่างแม่ ไร้ซึ่งสง่าราศี ทำอะไรก็ไม่สำเร็จสักอย่าง ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เกเรไปวันๆ และมักไปมีเรื่องนอกบ้านเสมอ ร้อนถึงพ่อแม่ต้องเสียเงินเสียทองไปมากมายกับความประพฤติของลูกชายคนนี้ แต่ด้วยความรักลูกก็จำยอมต้องอดทน

กันไป นับวันฐานะทางการเงินของสองสามีภรรยาแย่ลงเรื่อยๆ กระทั่งเด็กหนุ่มอายุครบ ๑๘ ปี ครอบครัวนี้ก็สิ้นเนื้อประดาตัว หนี้สินมากมาย จนถึงกับต้องขายบ้านขายช่องเพื่อล้างหนี้

ต่อมา ทั้งสองเดินทางไปพบพระรูปหนึ่งที่เก่งทางด้านวิปัสสนากรรมฐานตามคำแนะนำของคนรู้จัก เพราะอยากรู้เหลือเกินว่าเป็นเวรเป็นกรรมอะไร ชีวิตถึงตกต่ำเช่นนี้ ทั้งที่เคยอยู่ดีกินดีเจริญรุ่งเรืองมาตลอด พวกเขาพาลูกชายไปด้วย ครั้นแล้วเมื่อถึงวัดหลวงพ่อเห็นสองสามีภรรยาคู่นี้กับลูกชายก็รู้ทันทีว่า เคยสร้างเวรสร้างกรรมร่วมกันมาในอดีตชาติ ท่านจึงบอกให้เด็กหนุ่มผู้เป็นลูกออกไปข้างนอกก่อน แล้วจึงบอกกับสองสามีภรรยาอย่างตรงไปตรงมาว่า

เมื่อครั้งอดีตชาติ เด็กหนุ่มผู้นี้มีบุญเกิดมาเป็นเศรษฐีแต่กลับตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ทำบุญสุนทาน ไม่สวดมนต์ภาวนารักษาศีล อนึ่งลุ่มหลงในอบายมุขชอบเล่นการพนันดื่มเหล้าเมายาอยู่เป็นนิจ บุญที่มีติดตัวมาแต่ไม่เคยเติมจึงร่อยหรอหมดลง เศรษฐีนั้นเมื่อครั้นจะสิ้นอายุขัย ผลกรรมที่ทำไว้ ส่งผลให้เขาเป็นอัมพาต แม้แต่จะพูดจาสักเล็กน้อยก็ไม่อาจกระทำได้

ขณะเดียวกัน ทั้งสองสามีภรรยาคู่นี้ในอดีตชาติก็เป็นคู่กัน และเป็นคนใช้ของเศรษฐีผู้นี้ ซึ่งไม่มีลูกหลานสืบสกุล ในยามที่ต้องการใช้เงินก็หยิบฉวยเอาไปตามใจชอบคงจะคิดเอาเองว่า พวกตนสมควรได้โดยชอบธรรม ใช้

ส่วนตัวบ้าง ทำบุญสุนทานบ้าง เลี้ยงดูเศรษฐีผู้เป็นนายบ้าง ฯลฯ เศรษฐีก็ได้แต่นอนดูด้วยความคับแค้นใจตลอดเวลา ด้วยว่าตนถูกโกงจนหมดตัว แต่ก็ไม่สามารถพูดอะไรได้ แม้ขณะจวนสิ้นใจ จิตก็ยังคงคิดแค้นอาฆาต ผูกพยาบาท ว่าจะต้องเอาคืนจากสามีภรรยาคู่นี้ให้จงได้

ครั้นตายดับสิ้นภพสิ้นชาติกันไปแล้ว ในภพภูมิต่อมา ทั้งสองสามีภรรยาก็เกิดมาเป็นคู่บุญคู่กรรมกันอีก แต่ผลกรรมและแรงอาฆาตแค้นจากชาติที่แล้วก็ทำให้เศรษฐีผู้เคยเป็นนายนั้นตามมาจองเวรทั้งสอง แม้ตามมาเกิดเป็นลูกเป็นหลานโดยเลือดเนื้อเชื้อไขไม่ได้ ก็ยังไปอาศัยท้องคนอื่นแทน และด้วยอำนาจวงล้อแห่งกรรม ทำให้สองสามีภรรยาต้องรับเอาเด็กคนนี้มาเลี้ยงดูจนถึงสิ้นเนื้อประดาตัว เพื่อชดใช้หนี้กรรมที่ได้กระทำต่อกันมาแต่อดีตชาติ

หลวงพ่อท่านว่า เมื่อเขาอาฆาตจองเวรและตามมาเอาคืนจนสาสมแก่ใจแล้ว เขาก็จะไปแล้ว ณ ตอนนี้ เขาก็สมใจพอใจแล้ว อีกไม่นานเขาก็จะไป เขาจะสิ้นอายุขัยในเร็วๆ นี้

สองสามีภรรยาได้ฟังดังนั้นก็ร่ำไห้ด้วยความเสียใจทั้งต่อกรรมที่พวกตนได้กระทำครั้งเก่าก่อน อีกทั้งยังไม่อยากต้องเสียเด็กคนนี้ไป ถึงแม้จะลำบากยากจนเพียงใดก็ยังรัก ห่วงใย และผูกพันกันอยู่มาก

หลังจากเด็กคนนี้ดับสิ้นอายุขัยจากไปแล้วดังที่หลวงพ่อท่านบอก ชีวิตความเป็นอยู่ของสามีภรรยาคู่นี้ก็ค่อยๆ ดีขึ้นตามกาลเวลา แต่ถึงกระนั้น แม้ชดใช้เวรกรรมแก่ลูกชาย

บุญธรรมไปแล้ว ก็ใช่ว่าพวกเขาจะสิ้นเวรหมดกรรมไป เขายังต้องรับกรรมที่ทำไว้ในส่วนอื่นๆ อีกต่อไป เพราะสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย

เรื่องกฎแห่งกรรมตามสนองนั้นเป็นเรื่องจริง อดีตคนเราสร้างเหตุอันใดไว้ ในปัจจุบันย่อมได้รับผลตามนั้นอย่างแน่นอน ไม่ว่ากรรมดีหรือกรรมชั่ว เราต้องรับไว้เป็นมรดก และกรรมที่ก่อไว้ในปัจจุบัน ก็เป็นเหตุที่จะส่งผลสืบเนื่องต่อไปยังอนาคต

กรรมของเด็กซน

เรื่องจริงของเด็กซนคนหนึ่งชื่อ "ปี๊ด" อาศัยอยู่ในชนบทแถวๆ จังหวัดร้อยเอ็ด ปี๊ดเป็นเด็กซน ชอบเที่ยวเล่น ไม่ค่อยชอบทำการบ้าน ไม่ค่อยสนใจเรียน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ปี๊ดชอบเป็นชีวิตจิตใจคือ การยิงกะปอมหรือกิ้งก่านั่นเอง ตอนเย็นหลังเลิกเรียนปี๊ดกับเพื่อนๆ จะรวมกลุ่มกันแล้วไปเที่ยวเล่นยิงกิ้งก่าด้วยหนังสติ๊กคู่ใจที่กลางทุ่งนา กิ้งก่าที่จับได้ ก็เอามาทำอาหารบ้าง เอามาแกล้งเล่นบ้าง เป็นที่สนุกสนานในกลุ่มเด็กซนทั้งหลาย ปี๊ดและเพื่อนๆ เล่นยิงกิ้งก่าอย่างนี้มาเรื่อยจนอายุได้ ๑๒ ขวบ อยู่มาวันหนึ่งปี๊ดและเพื่อนๆ ก็นัดกันไปยิงกิ้งก่าเหมือนเคย มีกิ้งก่าตัวหนึ่งตัวใหญ่มากเกาะอยู่ที่ต้นไม้ ปกติจะเป็นที่รู้กันว่า เวลายิงกิ้งก่าจะต้องยิงหนังสติ๊กไปฝั่งที่ไม่มีคนยืนอยู่ แต่วันนั้นเหมือนมีอะไรมา

รหัสเนื้อใน ๔๐๖

ดลใจให้ปิ๊ดไปยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเพื่อน ซึ่งอยู่คนละฝั่งของต้นไม้ ประกอบกับเหมือนมีอะไรบังตาไม่ให้เพื่อนมองเห็นปิ๊ดหรืออย่างไร เพื่อนก็ใช้หนังสติ๊กยิงกิ่งก่า โดยไม่ทันเห็นว่ามีปิ๊ดยืนอยู่ฝั่งตรงกันข้าม ลูกกระสุนหนังสติ๊กพุ่งผ่านเลยกิ้งก่าไปปะทะหน้าผากตรงหว่างคิ้วของปิ๊ดอย่างจัง โชคดีที่ไม่ถูกลูกนัยน์ตา ไม่งั้นคงบอดเป็นแน่แท้ เพื่อนๆ ตกใจรีบพาปิ๊ดกลับบ้าน แล้วพ่อกับแม่ก็รีบพาปิ๊ดส่งโรงพยาบาล หวิดตาบอดแล้วไหมล่ะปิ๊ด

นี่ก็เป็นอุทาหรณ์อย่างหนึ่งสำหรับเด็กซนที่ชอบเล่นอะไรแผลงๆ เล่นอะไรที่อันตราย บางทีมันอาจจะมีผลร้ายตามมาอย่างที่เราคาดไม่ถึงก็ได้ ถ้าเพื่อนยิงแม่นกว่านี้ซักหน่อย อาจจะไม่มีปิ๊ดในวันนี้ก็ได้ อย่างนี้แหละหนาที่เขาเรียกว่า **"ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว"**

สิทธิพร แสนมีมา

ปลากัด

สมัยตอนเด็กๆ ใกล้ๆ บ้านของผู้เขียนมีพี่คนหนึ่ง ผู้เขียนขอเรียกว่า **พี่บอย** บ้านพี่บอยเลี้ยงปลากัดขายเยอะมาก จะพูดได้ว่าปลาทำให้รวยก็ว่าได้ รวยจริงๆ ค่ะ พี่บอยจะเปิดให้กัดปลาเฉพาะวันเสาร์ – อาทิตย์เท่านั้น ซึ่งจะตรงกับวันพระหรือไม่ พี่บอยไม่ใส่ใจ

"บอยเอ้ย..วันพระ วันเจ้า เว้นบ้างเหอะ อย่ากัดเลยปลา มันบาป" ป้าของพี่บอยมักจะกล่าวเตือนดังนี้เสมอ

"เรื่องของผม ป้ายุ่งอะไรด้วยล่ะ บาปเป็นยังไงผมไม่รู้จักหรอก" นี่คือคำตอบจากพี่บอย

พี่บอยทำธุรกิจปลากัดมาหลายปีดีดัก อยู่มาวันหนึ่งพี่บอยป่วยต้องเข้าโรงพยาบาล นอนรักษาตัวเป็นเดือนๆ อาการก็ไม่ดีขึ้น จนเงินที่เก็บสะสมค่อยๆ ร่อยหรอ (ที่รู้เพราะทางบ้านเขามายืมเงินที่บ้านไปบ้าง โดนโกงบ้าง) เพื่อจะเอาเงินไปรักษาพี่บอย จนวันหนึ่งทางบ้านพี่บอยก็พาพี่บอยกลับมารักษาที่บ้าน เพราะสู้ค่ารักษาไม่ไหว วันดีคืนดีพี่บอยจะทำปากจู๋เล็กๆ เสียงดัง จุ๊บๆๆ แล้วมีน้ำลายพ่นออกมาเป็นฟองกลมๆ (ลักษณะเหมือนปลาปล่อยฟองอากาศ) อยู่มาวันหนึ่งที่บ้านพี่บอยเอะอะโวยวายผู้เขียนวิ่งไปดู เห็นพี่เขาทำมือเอาปลายนิ้วมือทั้ง ๕ มาชนกัน ทั้งมือซ้าย มือขวา เมื่อนิ้วชนกันแล้ว เอาปลายนิ้วทั้ง ๑๐ นิ้ว มากระแทกกันเอง กระแทกแรงมากๆ จนเลือดซิบๆ จนพ่อแม่พี่บอยเอาผ้ามาพันมือไว้ ผู้เขียนเห็นแล้วน่าสงสารมาก

“เพราะเขากัดปลา เขาทำมือ ทำปาก เหมือนปลาที่กัดกันเลย” ยายคนหนึ่งพูด “จริงหรือคะยาย” ผู้เขียนไม่เคยเห็นปลากัดกันนะค่ะ แต่ฟังยายมาอีกทอดหนึ่ง ผู้เขียนไม่รู้ว่าทุกวันนี้พี่บอยยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า เพราะบ้านที่พี่บอยเคยอยู่ได้ขายไปแล้ว ตัวพี่บอยเองก็ย้ายไปอยู่ไหนไม่มีใครทราบ

เห็นไหมคะ พี่บอยรวยเพราะขายปลากัด และเปิดบ่อนกัดปลา มีเงินซื้อบ้าน ซื้อรถ ซื้อที่ แล้วพี่บอยก็มาหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อรักษาตัวเอง ด้วยเงินที่ได้มาจากการกัดปลา ขายปลา เขามาเอาของเขาคืนค่ะ กรรมตามทันค่ะ

อุ่นตา วงศ์ราชนันท์ (ตุ๊กตา)

ตกปลา

วันหยุดเห็นพี่ชายไปตกปลา แหกปากร้องตาม **“น้องไปด้วยยย น้องอยากไปด้วยยย”** ด้วยความรำคาญ พี่ชายเดินไปเอาเบ็ดอีกคันมายื่นให้ ยิ้มหวานๆ กับพี่ชาย เดินไปขึ้นรถ ยิ้ม ดีใจได้ไปตกปลา

“ใส่เหยื่อซิ ใส่อย่างโกใส่นิ เห็นปะ”

“โกใส่ให้น้องหน่อยซิ กลัวไส้เดือนเจ็บ”

“อะไรกันจะตกปลากลัวไส้เดือนเจ็บ ใส่เองอยากตกใส่เอง”

แหกปากอีกรอบ **"โกใจร้าย ไม่สนใจจะช่วยน้องเลย ไม่รักโกแล้ว คอยดูนะ กลับถึงบ้านจะเทน้ำยาขนมจีนทิ้งให้หมด ไม่ให้โกกินหรอก"**

"เอามาใส่ให้ ยุ่ง! ตามมาทำไมก็ไม่รู้" คงรำคาญยิ่งๆ ละ หันไปยิ้มหวานให้อีกครั้ง นั่งตกปลาไม่ได้สักตัว แต่เหยื่อปลาหายหมด บ่นๆๆ อีก

"โกทำไมเหยื่อน้องหายหมดละ โกแกล้งใส่ให้ไม่ดี"

"ก็ใส่เหมือนกันกับโก ทำไมโกถึงตกได้ละ"

"โกมาเปลี่ยนเบ็ดกัน เอาเบ็ดโกมาให้น้อง"

เป็นอันว่าเปลี่ยนเบ็ด ก็เหมือนเดิมเหยื่อหาย ไม่ได้ปลา

"โกขอปลาโกใส่ถังน้องหน่อยนะ ๓ ตัว"

"หยิบเอาไป"

"โกหยิบให้หน่อยซิ เดี๋ยวปลากัดมือ"

"คราวหลังไม่ต้องตามมาแล้วนะ" โกจับปลาใส่ถังให้ ๔ ตัว หันไปยิ้มหวานให้อีกทีกลับบ้านเดินยิ้มหน้าบานเป็นกะละมังซักผ้าไปหาปาป๊า

"ป๊าดูซิลูกไปตกปลามาได้มา ๔ ตัว" (ทั้งๆ ที่ตัวเองตกไม่ได้เลยสักตัว โกหก)

"ลูกพูดไม่จริงใช่ไหม" **ป๊าพูดยิ้มๆ**

"ป๊ารู้ได้ยังไงคะ"

"ลูกตกปลาไม่ได้สักตัวหรอก นี่ไปเอาของโกมาละซิ"

ยิ้มหวานกับป๊า

"ลูกอย่าพูดปดอีกนะ ไม่สวย แล้วปลาอย่าไป

ตกอีก”

"ป๊ารู้ได้ไงค่ะว่าลูกตกปลาไม่ได้"

ปาป๊ายิ้มเอามือมาลูบหัว แล้วเดินหนีไปสวน

อีกไม่นานพี่ชายผูกเบ็ดเตรียมตัวไปตกปลาอีก เจ้ากรรมผูกอีท่าไหนก็ไม่รู้ พลาดเบ็ดกระเด็นไปเจาะเอาที่ปากล่าง ต้องพาไปหาหมอ ผ่าออก ดีนะที่เข้าไปนิดเดียว ทุกวันนี้พี่ชายไม่ไปตกปลาอีกเลย คงเข็ดไปตลอดชีวิต

อุ่นตา วงศ์ราชนันท์ (ตุ๊กตา)

ทุบหัวปลา

ตลาดที่ผู้เขียนไปซื้อกับข้าวประจำจะมีร้านขายปลาอยู่ร้านหนึ่ง คนขายเป็นผู้หญิง หน้าตาหมองคล้ำดำค่ะ ไม่มีราศีเลย เคยเห็นเป็นแบบไหน ทุกวันนี้ก็เป็นแบบนั้น ถึงจะใส่ทองหยองเต็มตัวก็เหอะ ทุกๆ วันแม่ค้าทำปลาขาย ทุบโป้งๆ วันละหลายๆ ครั้ง ทำแบบนี้นานนับปี

จนอยู่มาวันหนึ่ง แม่ค้าได้จับปลาช่อนมาวางบนเขียงเพื่อจะทุบหัวตามปกติ มือซ้ายจับตัวปลาไว้ มือขวาถือไม้ไว้พร้อมที่จะฟาดลงบนหัวปลา แต่ท่านผู้อ่านคะเหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้นค่ะ แม่ค้าฟาดไม้ลงมาแทนที่จะโดนหัวปลาเหมือนอย่างเคย ดันทุบหัวแม่มือตัวเองค่ะ แม่ค้าร้อง กรี๊ดดดดด ลงไปดิ้นพราดๆ กับพื้น เหมือนปลาที่ถูกทุบหัวยังไงยังงั้นค่ะ แม่ค้าคนนี้ไปหาหมอ รักษายังไงๆ ก็ไม่หาย มีแต่จะบวมมากขึ้น มีน้ำเหลืองไหลออก

มา เชื่อไหมค่ะว่าน้ำเหลืองที่ไหลออกมานั้นแทนที่จะเป็นสีเหลืองขุ่นๆ นี่เป็นสีเหลืองแดงๆ เหมือนเลือด เหมือนกับเลือดที่ออกจากหัวปลาตอนที่ทุบค่ะ มือเจ็บแต่ก็ยังมาขายปลานะค่ะ ทุบหัวปลาทุกๆ วันไม่หยุด คราวนี้โดนเงี่ยงปลาดุกแทงซ้ำที่นิ้วเดิมค่ะ เขาเลยต้องหยุดไม่มาขายเอง แต่ให้คนในครอบครัวมาขายแทน วันหนึ่งผู้เขียนเจอที่ตลาด (หลังจากไม่ได้เจอมานานมาก) ผู้เขียนถามแม่ค้าว่า

"ป้านิ้วเป็นไงบ้างค่ะ หายยัง"

"ถูกตัดทิ้งไปแล้ว (ยกนิ้วหัวแม่มือให้ผู้เขียนดู) เน่าข้างใน ตอนนั้นเจ็บทรมานมาก ปวดจนทนไม่ไหวเลยตัดสินใจให้หมอตัดทิ้ง ตอนนี้ป้าทำอะไรไม่ถนัดเลย"

"ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะป้า ไม่เป็นอะไรมากกว่านี้ก็ดีแล้วค่ะ"

ผู้เขียนกลับมาบ้าน คิดตลอดว่า นี่เป็นกรรมที่ป้าแม่ค้าทำกับปลา ทุบหัวปลาเป็นร้อยๆ ตัว ป้าต้องโดนตัดนิ้ว เหมือนกับป้าสับหัวปลา ถ้าผู้เขียนสามารถจะบอกป้าแม่ค้าได้ผู้เขียนอยากบอกว่า

"ป้าจ๋า ไปหาอาชีพอย่างอื่นทำเถอะค่ะ ชีวิตทุกชีวิตย่อมรักชีวิตตัวเองทั้งนั้น จริงอยู่เขาเกิดมาเพื่อเป็นอาหารของมนุษย์ ถ้าเราไม่กินเขา เขาก็รอด หรือรอให้เขาตายเองโดยธรรมชาติ เราค่อยกิน ไม่ดีกว่าหรือคะ" ได้แต่คิดค่ะ แต่ไม่กล้าพูด กลัวโดนตอกกลับ

เห็นไหมละค่ะ สัตว์ยังรักชีวิตของเขาเอง คนก็

รักชีวิตตนเอง ทุกอย่างไม่ว่าคนหรือสัตว์ย่อมรักชีวิตกันทั้งนั้นค่ะ ทำดี ปฏิบัติธรรม เพื่อหนีกรรมกันเถอะค่ะ

อุ่นตา วงศ์ราชนันท์ (ตุ๊กตา)

การแก้กรรมเกี่ยวกับสัตว์ และวิธีอธิษฐานในการปล่อย

ควรจะหาซื้อสัตว์ที่จะปล่อยตามตลาดทั่วไปที่กำลังจะถูกฆ่า เช่น นก เต่า และปลาต่างๆ ก่อนจะปล่อยให้เอาน้ำมา ๑ ขัน แล้วสวดบทพุทธคุณ (อิติปิโส) ๕ จบ ทำเป็นน้ำพระพุทธมนต์ ประพรมลงในถังสัตว์ที่จะปล่อยจนหมด

แล้วตั้งจิตอธิษฐานว่า "ข้าพเจ้าขอปล่อยท่านทั้งหลายเหล่านี้ให้เป็นอิสระ ข้าพเจ้าให้ชีวิตแก่ท่านทั้งหลายเหล่านี้ ข้าพเจ้าช่วยท่านทั้งหลายเหล่านี้ให้พ้นจากความทุกข์ความเดือดร้อน พ้นจากการถูกประหาร ขอบุญกุศลที่ข้าพเจ้าทำให้แก่ท่านทั้งหลายในครั้งนี้ จงเป็นเครื่องอโหสิกรรมให้แก่กันและกัน อย่าได้ถือโทษโกรธเคืองกันต่อไป ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านี้ ที่ข้าพเจ้าปล่อยท่านไปให้เป็นอิสระไปแล้ว จงไปบอกพวกของท่านที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ถึงส่วนกุศลของข้าพเจ้าที่ได้ทำแล้วนี้ ว่าข้าพเจ้าขออุทิศกุศลทั้งหมดที่ทำไปแล้ว ให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้นด้วย ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้นจงเป็นผู้พ้นจากความทุกข์ความเดือดร้อนทั้งปวง และจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า

ด้วยเถิด

ขอบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ขอให้ท่านทั้งหลายจงมาอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าจงพ้นจากความทุกข์ ความโศก และโรคภัยต่างๆ ตลอดจนเคราะห์กรรมที่ข้าพเจ้าได้รับอยู่ในขณะนี้ ขอให้มลายหายสิ้นไปจากชีวิตของข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนี้ด้วยเทอญ"

จากนั้นให้ปล่อยสัตว์ แล้วภาวนาว่า จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรซึ่งกันและกันเลย

ข้อควรรู้ ในการปล่อยสัตว์นั้น บางคนนิยมปล่อยเต่า ขอบอกให้รู้ว่า เต่านั้นไม่สามารถจะอยู่ได้ในน้ำไหลและมีคลื่นแรง การปล่อยสัตว์แต่ละชนิดนั้นผู้ที่ต้องการสร้างกุศลด้วยการปล่อยสัตว์ ควรต้องศึกษา ดูลักษณะสถานที่ และวิถีการดำรงชีวิตของสัตว์แต่ละชนิดด้วยว่าถ้าปล่อยไปแล้วจะดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขสบายหรือได้รับอิสระจริงหรือไม่

คำสอนเรื่องการปล่อยปลา

"คือตามเรื่องมีว่า โยมรู้ตัวว่ากำลังมีเคราะห์กรรม ก็พยายามซื้อลูกปลาตัวเล็กๆ ไปปล่อยลงน้ำ เพื่อช่วยชีวิตของลูกปลาเหล่านั้น"

"ถ้าเพียงเอาไปปล่อย นอกจากไม่บาปแล้ว ยังได้บุญอีกด้วย แต่เรื่องนี้มันไม่ยุติแค่นั้นมันยังมีเรื่องยืดเยื้อต่อมาอีกนะซี"

"คือหลังจากเอาเขาไปปล่อยแล้ว โยมก็ไปจับเขามากินอีกน่ะซี ตอนนี้แหละที่บาปหนักจวนจะแก้ไม่ตกอยู่แล้วรู้ไหม เท่ากับเราอธิษฐานเมื่อเวลาจะปล่อยเขาลงน้ำว่า จงไปอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด เราปล่อยชีวิตเจ้าแล้ว เราช่วยชีวิตเจ้าให้ยังยืนต่อไปแล้ว เจ้าจงไปอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด เจ้าเวรนายกรรมขอให้มารับส่วนกุศล ในการปล่อยชีวิตในครั้งนี้ด้วย เสร็จแล้วหลังจากนั้นไม่นานโยมก็ไปจับเขามากินอีก เท่ากับกลับคำสัตย์อธิษฐานที่ให้ไว้แก่เจ้าเวรนายกรรม ทำให้เจ้าเวรนายกรรมเขาโกรธมาก เขาจึงอาฆาตพยาบาท โยมจึงต้องรับเคราะห์กรรมอยู่ขณะนี้ยังไงล่ะ นี่แหละที่อาตมาว่า มันไม่น่าจะเป็นไปได้ อาตมาดูคนมาเยอะแยะ หลายต่อหลายคนไม่เคยพบเห็นเรื่องอย่างนี้เลย"

"อาตมาไม่ได้ว่าโยมตั้งใจจะจับปลาที่ปล่อยสะเดาะห์เคราะห์มากิน แต่อาตมาหมายความว่า โยมกินปลาที่โยมสะเดาะเคราะห์เข้าไป จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ อาตมาไม่ทราบเหมือนกันแต่สรุปว่าโยมกินเขาเข้าไปแน่ๆ"

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
จากหนังสือ **กฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ** เล่มที่ ๑ หน้า ๕๕ - ๖๕
เรื่อง **ปลาดุกย่างเป็นเหตุ** **ปัญญา ฤกษ์อุไร** เรียบเรียง

กิ๋ง

พุทธศาสนา สอนให้คนเชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ สอนให้รู้จักศีลธรรม สอนเรื่องกรรม เราอยู่ในศาสนาพุทธ จึงน้อมรับคำสั่งสอน ของพระพุทธองค์มายึดถือปฏิบัติ เพื่อเป็นหนทางแห่งความสุขในชีวิต ซึ่งหลายครั้งที่เรา สามารถมองเห็นผลกรรมที่บังเกิดแก่บุคคลอื่นรอบตัวเรา เป็นสิ่งยืนยัน คำว่า บาปกรรม

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องจริงที่ผู้เขียนประสบ มากับตัวเอง ซึ่ง ณ เวลานั้น ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า บาปกรรม เป็นยังไง มีจริงหรือไม่ แล้วจะตามทันจริงหรือ จนเกิด เหตุการณ์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ผู้เขียนยังเด็กเรียนชั้นประถม พ่อของแม่ ซึ่ง ผู้เขียน เรียกว่า กิ๋ง เป็นคนจีนแต้จิ๋ว ขยันทำงาน หนัก เอาเบาสู้ ผู้เขียนเองไม่ค่อยได้เห็นกิ๋งอยู่เฉยเลยสักครั้ง บ้านกิ๋ง เป็นบ้านไม้ที่ยกสูง มีใต้ถุนบ้าน สามารถเข้าไป เดินเล่นได้ กิ๋งจะชอบเลี้ยงไก่ เลี้ยงไว้หลายตัวอยู่เหมือน กันที่บ้านกิ๋งไม่ต้องไปหาซื้อไข่ไก่กินเลยค่ะ ไก่จะไข่ให้ มีกินตลอด กิ๋งจะเลี้ยงทั้งไก่ไข่ ไก่โต้ง ตอนหลังผู้เขียน ถึงรู้ว่า ไก่โต้ง คือ ไก่ชน กิ๋งเลี้ยงไว้ไม่มากนัก มีแค่ ๒-๓ ตัว แต่กิ๋งเลี้ยงดีมาก บางครั้งนึกว่ากิ๋งเลี้ยงไอ้โต้งดีกว่า หลานสาวซะอีก ตอนเช้าก่อนออกไปนา กิ๋งจะให้อาหาร อาบน้ำให้ไอ้โต้ง ตอนเย็น ก็มาให้อาหารอีกรอบ รอจนกว่า ไอ้โต้งกินเสร็จ เอาไอ้โต้งเข้าสุ่ม กางมุ้งให้เสร็จสรรพ

กลัวยุงกัดไอ้โต้ง ก๋งจะเอาไอ้โต้งไว้ใต้ถุนบ้าน ซึ่งตรงกับที่ที่ก๋งนอนพอดี ส่วนตัวอื่นๆ ที่เลี้ยงไว้กินไข่ก็จะทำเล้าให้อยู่ต่างหาก ถ้าวันไหนก๋งว่าง ไม่ได้ไปไหน ก๋งก็จะอยู่กับไอ้โต้งเหล่านั้น ผู้เขียนเคยเห็นก๋งอุ้มไอ้โต้งตัวหนึ่งล่อให้ไอ้โต้งอีกตัวกระโดดตี แต่ไม่โดนหรอกนะ แค่ล่อล่อเหมือนกับว่า ก๋งต้องการให้ไอ้โต้งกระโดดออกกำลังกายยังงั้นแหละ ก๋งทำยังงี้นานนับเป็นสิบๆ ปี จนอยู่มาวันหนึ่งก๋งป่วยเข้าโรงพยาบาล หอบ หายใจไม่ออก ก๋งอยู่โรงพยาบาลนานนับเดือนก็ไม่หาย พากลับมารักษาที่บ้าน อยู่ๆ วันดีคืนดี ก๋งลุกขึ้นกางแขนขึ้นทำเหมือนปีกไก่เลยค่ะ ตีพั่บๆๆ มีเสียงออกจากคอ กร๊อกๆๆ คล้ายๆ เสียงไก่เวลาหอบเลยละ เป็นแบบนี้หลายๆ ครั้ง จนวันสุดท้ายมาถึง ก๋งก็จากพวกเราไปอย่างทรมานมาก

อุ่นตา วงศ์ราชนันท์ (ตุ๊กตา)

กระจกส่องกรรม

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงของพี่สาวคนหนึ่ง ที่บ้านพี่เขามีรั้วบ้านเป็นอิฐบล็อกแบบสมัยก่อน ที่มีลักษณะเตี้ยๆ บ้านพี่เขาเลี้ยงสุนัขไว้ ๕ ตัว มีอยู่ ๑ ตัวเป็นหมาพันธุ์ตัวใหญ่ แม่ของพี่สาวขอมาเลี้ยงจากชาวสวน พ่อสุนัขเป็นหมาเฝ้าสวน สุนัขตัวนี้เลยค่อนข้างดุและตัวใหญ่แข็งแรง สุนัขตัวนี้ชื่อ **"สมปอง"** เจ้าสมปองก็ซนตามวัยของมัน เลี้ยงมาได้ระยะหนึ่ง ความที่มันตัวสูงและตัวใหญ่ มัน

จึงสามารถกระโดดข้ามรั้วบ้านได้อย่างสบาย โดยหมาตัวอื่นทำไม่ได้อย่างมัน ทีนี้พอออกไปบ่อยๆ ก็เกิดเรื่องเจ้าสมปองชอบกัดคนที่เดินผ่านไปผ่านมา เพราะค่อนข้างหวงบ้านและดุมาก ใครเดินเฉียดบ้านไม่ได้เลย จึงเกิดปัญหาบ่อยๆ แต่คนในบ้านก็เข้าใจว่าสายเลือดมันค่อนข้างมีนิสัยหวงของและดุ ก็พยายามหาไม้มากั้นเพื่อไม่ให้มันออกไปได้อีก จนแล้วจนรอดเจ้าสมปองก็ออกไปได้ทุกที ไม่ว่าจะกั้นแบบไหนสมปองก็ออกได้ทุกที ครั้งสุดท้ายเจ้าสมปองไปกัดเพื่อนบ้านที่มาเรียกพ่อเพื่อจะไปทำธุระด้วยกัน มันแอบออกไป ซุ่มอยู่หน้าบ้านแล้วกัดเขาข้างหลัง เป็นแผลเหวอะหวะ น่ากลัวมากเสียเงินค่ารักษาหลายบาทเลยทีเดียว เนื่องจากฝากรักไปหลายเขี้ยว แต่เพื่อนบ้านก็ไม่เอาเรื่อง แฟนของพี่สาวด้วยความที่โมโหมากๆ จนเกลียดเจ้าสมปองไปเลยเขาเลยไปเอาเศษกระจกที่คม ไปเสียบไว้บนรั้วบ้าน (บ้านสมัยเก่าเขาจะเสียบเศษกระจกไว้บนรั้ว เพื่อกันขโมยเข้าบ้าน) เผื่อเจ้าสมปองมันจะได้กลัว ไม่กล้ากระโดดผ่าน ปรากฏว่าผิดคาด กลางดึกคืนหนึ่งทุกคนในบ้านกำลังจะนอนหลับก็ได้ยินเสียงกุกกัก ปีนรั้วเหมือนเดิม สักพักก็เงียบไป ทุกคนเข้าใจว่า มันคงปีนออกไปไม่ได้เลยเงียบไปพอรุ่งเช้า ทุกคนก็ต้องตกใจ เนื่องจากเจ้าสมปองมันนอนแบบเจ็บปวดมาก เข้าใจว่างูกัดมันหรือต้องโดนอะไรแน่ๆ ก็เลยช่วยกันจับมันนอนหงาย ทุกคนก็ต้องตกใจ คือช่วงปีกขาซ้ายข้างหลังโดนกระจกที่ยังไม่ได้ลับคมแทง

เข้าไปเป็นแผลใหญ่มาก เป็นปากฉลาม เห็นกระดูกเนื้อห้อยออกมาเลยเป็นแผลใหญ่มาก สันนิษฐานว่ามันคงจะกระโดดออกอย่างเคย แต่คราวนี้กระโดดไม่ผ่านขาเลยโดนกระจกเสียบ แฟนของพี่สาวรีบพาไปหาหมอ มันเจ็บมากนอนนิ่งเลย หมอก็ทำแผลให้และกลับมารักษาที่บ้านรักษากันนานเพราะแผลใหญ่มาก เจ้าสมปองเลยอดเที่ยวไปไหนไม่ได้

หลังจากนั้นประมาณ ๒ อาทิตย์ เหมือนเวรกรรมจะตามทันแฟนของพี่สาว ที่บ้านพี่สาวมีอาชีพติดตั้งกระจกบังลมหน้ารถโดยสาร แล้วก็ทำบานเกล็ดช่องลมหน้าต่างรถเมล์ ขณะที่แฟนของพี่สาวกำลังให้ลูกน้องเอาอลูมิเนียมที่เพิ่งตัดมาขึ้นรถ โดยที่แฟนของพี่สาวรอรับอยู่บนรถเขาก็กำลังจะก้าวลงเพื่อปิดท้ายรถ อลูมิเนียมที่ยื่นออกมาเกี่ยวกับขาเขาโดยที่เขาไม่ทันได้ระวัง แฟนของพี่สาวก็กำลังจะโดดลงแบบเดียวกันกับเจ้าสมปองเลย อลูมิเนียมขูดเกี่ยวกับขาเขาด้านซ้ายและเป็นแผลปากฉลาม เหมือนกับเจ้าสมปองอีกเช่นกัน ลึกด้วย ตอนแรกก็ไม่รู้สึกอะไรซักพักรู้สึกเจ็บและเลือดไหล ถึงรู้ว่าโดนอลูมิเนียมที่ตัดเป็นสามเหลี่ยมแทงเกี่ยวเข้าไป กางเกงขาดเลย ขาที่บาดเจ็บเป็นขาซ้าย แผลแบบเดียวกัน และที่สำคัญลูกน้องเขาลืมลับคมปลายอลูมิเนียมด้วยเหมือนกันอีก อะไรมันจะเหมาะเจาะขนาดนั้น สุดท้ายไปหาหมอคุณหมอเย็บแผลให้และก็ต้องพักรักษาตัวแบบเดียวกับเจ้าสมปอง

นี่แหละหนา บางครั้งสิ่งที่เราทำกับใครไว้ไม่ว่าจะ

เป็นคนหรือสัตว์ ด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม เราต้องได้รับผลกรรมในสิ่งที่เราทำไว้เสมอ แรงกรรมมันแรงจริงๆ เลยนะ

ณัฐธยานน์ เนตรพระฤทธิ์

กรรมติดจรวด

ดิฉันปกติเป็นคนรักสุนัขมาก แต่เนื่องจากที่บ้านสามีชอบเพาะเลี้ยงไก่ชนด้วย แต่ว่าข้างบ้านมีหมาจรจัดมาอาศัยอยู่ แต่เป็นคนใจดีให้ข้าวให้น้ำบ่อยๆ มันก็เลยอาศัยอยู่ด้วยไม่ไปไหน ต่อมาดิฉันสังเกตว่าไก่ของสามีหายบ่อยๆ ก็แอบสังเกตดู พบว่า หมาจรจัดข้างบ้านมักแอบมาไล่กัดไก่ตายในป่าหลายตัว ดิฉันก็ดุมันชี้หน้าว่าถ้ามากัดไก่อีก จะเอายามาเบื่อให้ตาย มันก็มองหน้าแบบว่าท้าทาย วันรุ่งขึ้นก็มาแอบกัดไก่ตายอีก ดิฉันก็รู้สึกโกรธ ก็ไปซื้อยาเบื่อมาล่อให้มันกินโดยผสมกับขนมมันก็กินเข้าไปแต่มันเป็นหมาฉลาด ไม่ตาย มันไปสำรอกออก และดิฉันเคยจับมันไปปล่อยในที่ไกลๆ ๒ ครั้ง แต่ทุกครั้งมันก็จะกลับมาได้ ซึ่งดิฉันก็แปลกใจทุกวันนี้ว่ามันจำทางกลับมาได้อย่างไร เพราะตอนเอาไป ดิฉันจับมัดใส่ถุงผ้า ใส่ไว้ในหลังกระโปรงรถยนต์ มันไม่มีทางเห็นอย่างแน่นอน ระยะทางจากบ้านเอาไปปล่อยไกลประมาณ ๓๐ กิโลเมตร มันใช้เวลาเดินทางกลับมาบ้าน ๔ วัน พอมันกลับมาถึงจะร้องโหยหวนด้วยความดีใจ จนดิฉันถอดใจก็จำต้องปล่อยให้มันอยู่แบบเยาะเย้ยต่อไปที่ไม่สามารถ

จัดการอะไรกับมันได้ ต่อมายาเบื่อที่ดิฉันซื้อไว้เบื่อมันยังไม่หมดแต่ลืมเอาทิ้ง แอบซุกไว้ในครัวจนลืม เป็นเวลาเดือนกว่า พอดีกำลังจัดครัวใหม่ รื้อของออกมา พอดีหมาของดิฉันเองที่เลี้ยงไว้ ดันมากินเศษขนมที่ผสมยาเบื่อไว้ หมาที่เลี้ยงไว้ดันมาตาย โดยที่ช่วยไม่ทัน นี่คงเป็นเวรกรรมที่ทำไว้ เลยโดนกับหมาของตัวเอง ทุกวันนี้ยังรู้สึกเสียใจไม่หาย เห็นหน้าเจ้าหมาจรจัดตัวนี้ทีไรได้แต่ขออโหสิกรรมกับมัน แถมสามีที่รับราชการอยู่ด้วยกันก็เกิดต้องย้ายไปอยู่ที่อื่นโดยที่ตัวเองไม่ได้อยากย้ายไป เพราะดันไปกรอกเอกสารการย้ายประจำปีเล่นๆ แต่กรมจับย้ายไปจริงๆ โดยไม่ได้ตั้งตัว นี่ก็คงเป็นเวรกรรมติดจรวด เห็นๆ ในชาตินี้ไม่ต้องรอชาติหน้าหรอก

ณัฐธยาน์ เนตรพระฤทธิ์

กรรมที่ทำกับแมว

เวลานั้นตุ๊กตายังเป็นเด็กประถม ที่บ้าน (ทางภาคใต้) มีคนสวนอยู่สองครอบครัว ครอบครัวหนึ่งเพิ่งแต่งงานเมียกำลังท้องอ่อนๆ วันหนึ่งเมียของเขาทอดปลาวางไว้แล้วเดินออกมาหน้าบ้าน แมวเจ้ากรรมไปขโมยปลาที่ทอดแล้วไปกิน พอผัวรู้โกรธมากจับขาหลังแมว แล้วฟาดแมวเคราะห์ร้ายตัวนั้นกับโคนต้นมะขาม จนแมวสลบ ฟาดซ้ำอีกครั้ง แมวอ่อนยวบไปทั้งตัว ตุ๊กตาเห็นจึงวิ่งออกมาพร้อมพูดด้วยเสียงดังว่า

"หยุดทำแบบนี้นะ"

"มันขโมยปลาไปกิน มันต้องตาย"

"ตายแล้วน้าได้ปลาคืนหรือเปล่าล่ะ ถ้าเขาตายแล้วได้ปลาคืน ก็ฆ่าให้ตายเลยซิ"

เขาโยนแมวใส่ตุ๊กตา ตุ๊กตารับไว้ได้ แล้วก็รีบพาแมวไปนวดๆๆ ปาป๊ามาเห็นเข้าบอกกับตุ๊กตาว่า

"เขาตายไปแล้วละลูก"

"โถ..เกิดชาติหน้าอย่าไปขโมยเขาอีกนะ" (ตุ๊กตาพูดกับแมว)

อีกหลายเดือนต่อมา เมียคนงานผู้นั้นได้คลอดลูกสาวปรกติทุกอย่าง จนเวลาเลยไป ๓ - ๔ เดือน ลูกสาวของเขาคอไม่แข็งสักที โอนไปเอนมา ที่ปากก็มีน้ำลายไหลตลอด เหมือนกับแมวที่เลือดไหลทางปาก ลูกสาวเขาเหมือนคนไม่มีกระดูก นิ่มไปทั้งตัว ตุ๊กตานึก เหมือนแมวที่เขาฟาดกับโคนมะขามยังไงยังงั้น น้องเขาเสียตอนอายุได้ ๑๕ ปี กว่าจะเสีย ทรมานดิ้นพราดๆ เหมือนแมวเลยค่ะ

ณ ตอนนี้ตุ๊กตาบอกปาป๊า **"ไล่เขาออกไปเหอะไม่ต้องจ้างเขาแล้ว เขาทำร้ายแมว"**

"เขาไม่ได้ทำความผิดกับสวนเรา เราจะไล่เขาออกได้ยังไง ที่เขาทำร้ายแมว ชาติก่อนแมวคงไปทำร้ายเขามาชาตินี้ถึงตามทำร้ายคืน เห็นไหมแมวเจ็บ หนูอย่าเอาเป็นแบบอย่างนะ ทุกชีวิตรักชีวิตตัวเอง"

ปาป๊าสอนหลายอย่าง แต่กรรมมีจริง อย่างที่บอกนะคะ

อุ่นตา วงศ์ราชนันท์ (ตุ๊กตา)

ตับแข็งตาย ยังมิวายเหมือนไก่

ตาชู เป็นนักดื่มสุราตัวยง อยู่มือวางระดับต้นๆ ของหมู่บ้าน แกมีอาชีพรับจ้างเชือดไก่ทั่วราชอาณาจักร บ้านไหนมีงานเลี้ยงจะใช้ไก่ทำอาหาร แต่ไม่กล้าเชือดเอง สั่งตาชูแกจะจับเชือด จับเชือด แล้วจะดิลิเวอร์รี่มาส่งให้ถึงบ้าน ถ้าไม่มีค่าจ้างให้ก็ขอเป็นเหล้าซักขวดสองขวดก็พอ อยู่มาวันหนึ่งแกมีอาการอ่อนเพลีย เบื่ออาหาร เหนื่อยง่าย ท้องบวม ตัวเหลืองและคลื่นไส้อย่างหนัก เพื่อนบ้านช่วยกันนำส่งโรงพยาบาล หมอตรวจพบว่าตาชูป่วยเป็นโรคตับแข็ง หมอสั่งให้งดเหล้าเด็ดขาด มิฉะนั้นอาจถึงแก่ชีวิตได้ ด้วยความที่กลัวตายในตอนแรก ตาชูก็พยายามอดเหล้าได้พักหนึ่งก็กลับไปดื่มอีก ประกอบกับช่วงนั้นเป็นช่วงส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ คนในหมู่บ้านจัดงานเลี้ยงกันเกือบทุกหลังคาเรือน เพื่อเฉลิมฉลอง ตาชูก็รับจ้างเชือดไก่เหมือนอย่างเคย และอดไม่ได้ที่จะดื่มเหล้า ๓ วัน ๓ คืน ติดต่อกัน วันรุ่งขึ้นก็ไม่มีใครเห็นตาชูออกมาจากบ้าน เพื่อนบ้านเป็นห่วงกลัวว่าแกจะไม่สบาย จึงไปเคาะประตูเรียกก็ไม่ยอมเปิด เห็นท่าไม่ดีจึงช่วยกันพังประตูเข้าไป ภาพที่เห็นคือ ร่างที่ไร้วิญญาณของตาชูนอนตายอยู่ด้วยท่าไก่กำลังตีปีก แต่ก่อนที่จะสิ้นลมหายใจนั้นคงจะทุรนทุรายและเจ็บปวดทรมานมาก สังเกตจากที่นอนหมอนมุ้งของแกกระจุยกระจายทั่วห้องไปหมด ช่างเหมือนไก่ที่กำลังถูกเชือดซะนี่กระไร

แม้ว่าตาชูจะมีอาชีพเชือดไก่ ฆ่าไก่อย่างไม่ปรานี แต่แกก็เป็นที่รักของเพื่อนบ้าน แกได้รับผลกรรมที่ได้ก่อไว้โดยไม่รู้ตัว **"คนเรานี้หนา รู้วันเกิดแต่ไม่รู้วันตาย จงทำดีตราบเท่าที่มีชีวิตอยู่"**

เศกสรรค์ เดชพลกรัง

กรรมของคนฆ่าวัว

ลุงมะ เป็นคนนับถือศาสนาอิสลาม ประกอบอาชีพเป็นคนฆ่าวัว ทุกเช้าแกต้องตื่นตั้งแต่ตี ๓ เพื่อฆ่าวัวแล้วเอาเนื้อวัวไปขายส่งให้กับร้านขายเนื้อในตลาดสดใกล้ๆ บ้าน วิธีฆ่าวัวของแกคือจะใช้เชือกผูกเท้าทั้งสี่ข้างของมันรวมกันแล้วใช้ไม้หน้าสามตีเข้าที่ศีรษะวัวอย่างแรงซ้ำๆ หลายๆ ทีมันก็จะดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวดทรมาน จนกว่ามันจะตาย ลุงมะประกอบอาชีพนี้มานานหลายปี

วันหนึ่ง แกรับซื้อแม่วัวมาจากชาวบ้านเพื่อนำมาฆ่าขายเนื้อตามปกติ แกก็จัดแจงเอาเชือกมาผูกเท้าทั้งสี่ข้างของมันเหมือนทุกครั้ง เมื่อใช้ไม้หน้าสามตีครั้งแรกแม่วัวดิ้นทุรนทุรายอย่างรุนแรง ตีครั้งที่สอง มันก็ดิ้นจนเชือกหลุดออกจากเท้าหน้าทั้งสองข้างมันตะเกียกตะกายเพื่อจะหนีเอาชีวิตรอด ลุงมะกับลูกน้องช่วยกันดึงเชือกที่ยังผูกติดกับเท้าหลังทั้งสองข้างของมัน ใช้แรงลากแม่วัวตัวนั้นให้เข้ามาใกล้ตัว แล้วใช้ไม้ตีซ้ำอีก ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนมันหมดแรงสิ้นลมไป มารู้ภายหลังว่าแม่วัวตัวนั้นเพิ่งคลอด

ลูกได้ไม่ถึงเดือน ก็ถูกนำมาขายเพราะเจ้าของวัวต้องการใช้เงินอาจจะด้วยความที่เป็นห่วงลูกมันจึงพยายามดิ้นรนเพื่อให้มีชีวิตรอดกลับไปดูแลลูกวัวน้อยของมัน แต่อนิจจาหนีไม่รอด ต้องตายไปไม่ได้เห็นหน้าลูกวัวน้อยอีก

หลังจากนั้นประมาณ ๒ ปี ลุงมะเลิกกับภรรยาแล้วแต่งงานใหม่กับภรรยาซึ่งเด็กกว่าและหน้าตาสวยอยู่มาวันหนึ่งลุงมะได้ขี่รถจักรยานยนต์ไปตามหาภรรยาใหม่ในวงไพ่ที่บ้านเพื่อน ซึ่งอยู่หมู่บ้านถัดไปและได้มีปากเสียงทะเลาะชกต่อยด่าทอกันอย่างรุนแรงกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งในวงไพ่ เนื่องจากหึงหวงภรรยาใหม่ ลุงมะถูกภรรยาใหม่ไล่ให้กลับบ้าน เมื่อตามให้ภรรยากลับบ้านไม่ได้ลุงมะก็ขี่จักรยานยนต์กลับบ้านด้วยความโมโห ขณะนั้นเป็นเวลาดึกมากแล้ว ระหว่างทางกลับบ้าน เด็กหนุ่มคนที่มีปากเสียงกันนั้นได้มาแอบซุ่มอยู่ข้างทาง ทำอุบายให้ลุงมะจอดรถ ด้วยความโกรธที่ถูกด่าว่าและโมโหจึงใช้มีดแทงเข้าที่ลำตัวของลุงมะ ๒ – ๓ ครั้ง แล้วใช้เชือกที่เก็บไว้ใต้เบาะรถจักรยานยนต์ของลุงมะมัดตัวลุงมะไว้แล้วผูกติดกับรถจักรยานยนต์ของลุงมะเอง แล้วลากไปเป็นระยะทางไกลกว่า ๑ กิโลเมตรแล้วหนีไป ลุงมะเสียชีวิตด้วยความทุรนทุรายและทรมานเป็นอย่างยิ่ง

อนิจจาช่างเหมือนกับแม่วัวที่ถูกลุงมะฆ่าและต้องตายอย่างทรมานดิ้นทุรนทุรายจนกว่าจะสิ้นใจตายซะนี่กระไร ต่อมาภายหลังเด็กหนุ่มคนนั้นก็ถูกตำรวจจับติดคุก ด้วยความที่ไม่ยับยั้งชั่งใจตัวเองปล่อยให้อารมณ์โกรธ

เข้าครอบงำ ชีวิตที่สดใสกลับต้องมืดมนอยู่ในคุก

นี่ก็เป็นอีกกรรมหนึ่ง ที่บางทีเราอาจจะคิดว่าเป็นการทำกรรมเพื่อเลี้ยงชีพตัวเอง ถ้าไม่ทำก็ไม่มีเงิน มันเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง แต่ใครก็รักชีวิตตัวเองกันทั้งนั้น ถ้าเลี่ยงไม่ได้ก็ควรหมั่นทำบุญ อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ถึงแม้บุญจะไม่ช่วยลดบาป แต่อย่างน้อยก็ช่วยทำให้หนักกลายเป็นเบาได้บ้างก็ยังดี

ชม้อย รอดคำ

กรรมเกี่ยวกับสัตว์ :

กรรมที่เกิดจากการฆ่าสัตว์ ทรมานสัตว์ ทำร้ายคน ทั้งในอดีต และปัจจุบัน

วิธีแก้กรรม :

ตักบาตรอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรเมื่ออดีตและปัจจุบันชาติรวมถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ได้กุศลและอโหสิกรรมซึ่งกันและกัน

ปล่อยสัตว์ลงน้ำ ในวันเกิดตนเอง กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรได้รับและอโหสิกรรม ถวายยาเข้าวัด หรือช่วยเหลือคนป่วย

คุณย่าถูกโกง

คุณย่า เป็นคนไทยที่ย้ายรกรากไปทำมาหากินที่ประเทศออสเตรียอยู่ที่ต่างประเทศนานก็คิดจะเปลี่ยนอาชีพดูจึงตัดสินใจย้ายครอบครัว กลับมาอยู่เมืองไทยร่วมหุ้นกับเพื่อนคนไทยด้วยกัน เปิดร้านอาหารที่หัวหินเป็นร้านอาหารไทย และต่างชาติหลากหลาย ร้านตกแต่งสะดุดตา สวยน่านั่ง เป็นที่ดึงดูดให้คนผ่านไปผ่านมาสนใจที่จะเข้าไปใช้บริการร้านนี้ จนเป็นที่กล่าวขานในความอร่อยความสวยงามของร้าน และที่สำคัญคนใช้บริการแน่นขนัดทุกวัน ไม่น่ามีปัญหาใช่ไหมค่ะ แต่คำว่าคนย่อมมีความอิจฉาริษยากันค่ะ ร้านใกล้เรือนเคียง เริ่มเล่นไม่ซื่อ ไม่ได้ด้วยกล ก็ต้องมนต์คาถา ทำทุกอย่างให้ร้านคุณย่าอยู่ไม่ได้ แต่ธุรกิจยังไม่ทรุดค่ะ ผีซ้ำด้ำพลอยเพื่อนที่เป็นหุ้นส่วนกันเริ่มเห็นว่าร้านนี้คนติดแน่น เห็นเงินทองได้มาเป็นกอบเป็นกำ ความโลภเข้ามาในจิตใจที่ต่ำเกิดความอยากได้เป็นของตนเองคนเดียว เริ่มยักยอกเริ่มออกลายไม่ซื่อค่ะ จนวันหนึ่งคุณย่ารู้ คุณย่าต่อว่าไปหลายคำ เลยขายหุ้นคืนเพื่อนไป ได้เงินมาไม่ครบค่ะ ยังขาดอยู่เยอะเหมือนกัน บอกจะใช้ให้คุณย่าทีหลังคุณย่าก็ไม่ว่าอะไร นานวันเข้าก็ไม่เห็นใช้สักที คุณย่าคิดว่าคงไม่ได้แน่แล้วก็เลยตัดใจ แต่เชื่อไหมคะคุณย่าพูดออกมาคำหนึ่งค่ะว่า ไม่เป็นไรหรอกนะ ไม่ให้ไม่ว่าหรอก คิดว่าชาติก่อนเป็นหนี้กันมา ชาตินี้ใช้ให้แล้ว อโหสิกรรม ขอจบกัน

แค่ชาตินี้ แล้วคุณย่าก็หอบครอบครัวกลับไปอยู่ออสเตรียดั่งเดิม อีกไม่ถึงสองเดือน ร้านอาหารเดิมของคุณย่าต้องพังลง คนเริ่มหาย ไม่ค่อยมีคนเข้าร้าน เพื่อนคนนั้นต้องวิ่งกู้หนี้ยืมสินเพื่อมาบริหารร้าน กลายเป็นคนหมดเนื้อหมดตัว เพราะอะไรนะหรือค่ะ เพราะไปโกงคุณย่ามา แล้วคุณย่าไม่โกรธ ไม่เคือง คุณย่าอโหสิกรรมให้ เห็นไหมละค่ะว่าการโกง การกิน การไม่ซื่อสัตย์ ไม่ว่าด้วยกลใดๆ ก็ตาม ผลกรรมจะตามมาติดๆ ค่ะ บางครั้งได้รับกรรมแล้วยังไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองกำลังรับกรรมนั้นๆ อยู่ เพราะอะไรเหรอค่ะ เพราะตัวเองทำชั่ว จนไม่รู้จักว่ามีกรรมดีไง เท่าที่ผู้เขียนรู้จักคุณย่า คุณย่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมค่ะ ศึกษาธรรมมานาน นั่งสมาธิอยู่ในขั้นสูง สามารถใช้จิตสัมผัสได้ค่ะ คำอโหสิกรรม จึงส่งผลที่เด่นชัด สำหรับผู้เขียนนั้น ยังอยู่ขั้นเตรียมอนุบาลค่ะ

ตุ๊กตาเขียน คุณย่าเล่า

กรรมมีบริวารไม่ดี :

เกิดจากไม่กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ และคนใกล้ชิดในชาติก่อน เคยให้ร้ายคนอื่นไว้ก่อน เมื่ออดีตชาติไม่ช่วยเหลือส่วนรวม

วิธีแก้กรรม :

หมั่นทำบุญโดยให้ทานกับบุคคลใกล้ตัว

บวชสามเณรภาคฤดูร้อน จะทำให้พ้นทุกข์และมีบริวารที่ดี อยู่ในศีลธรรม

หมั่นกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

กรรมที่ไม่มีวันชดใช้หมด

ขึ้นชื่อว่ากรรม ไม่มีกรรมใดที่ชดใช้ได้หมด ยิ่งกรรมที่ทำกับผู้มีพระคุณด้วยแล้ว เป็นกรรมอันใหญ่หลวงนัก ชดใช้กี่สิบชาติก็ไม่มีวันหมด เหมือนอย่างเช่นเรื่องจริงเรื่องนี้

ครอบครัวของยายแจ่มเป็นครอบครัวใหญ่ มีลูกทั้งหมด ๔ คน ลูกชาย ๓ คน ลูกสาว ๑ คน สามีของแกเสียชีวิตไปหลายปีแล้วด้วยโรคตับแข็ง ลูกๆ ทั้ง ๔ คน แต่งงาน มีครอบครัวกันหมดแล้ว ลูกชายคนโตชื่อ **“จอม”** มีนิสัยทะเยอทะยาน ลูกคนที่สองเป็นผู้หญิงชื่อ **“จวน”** แต่งงานแล้วย้ายไปอยู่กับสามีที่จังหวัดอื่น ลูกคนที่สามเป็นผู้ชายชื่อ **“เจิม”** มีนิสัยอ่อนโยน ใจดี ขี้สงสารแต่ชอบดื่มเหล้า ส่วนลูกคนสุดท้องเป็นผู้ชายชื่อ **“จิตร”** เป็นคนอารมณ์ดี มองโลกในแง่ดีแต่ไม่ทันคน ต่อมาจิตรลูกชายคนสุดท้องได้เลิกรากับภรรยาซึ่งหนีตามชายชู้ไป จิตรรับไม่ได้จึงกินยาฆ่าตัวตาย ทิ้งลูกไว้ให้ยายแจ่มดูแล ๒ คน อีกทั้งยังทิ้งภาระหนี้สินไว้ให้มากมาย ยายแจ่มจึงตัดสินใจขายที่ดินแปลงหนึ่งแล้วนำเงินที่ขายได้มาใช้หนี้ที่จิตรได้สร้างไว้ก่อนตาย ส่วนเงินที่เหลือก็แบ่งเป็น ๔ ส่วนเท่า ๆ กัน แล้วแบ่งให้ลูก ๆ ๓ ส่วน ยายแจ่มเก็บฝากธนาคารไว้หนึ่งส่วน เพื่อเก็บไว้ให้หลานทั้งสองคนที่กำพร้าพ่อ

อยู่มาวันหนึ่ง จอม ลูกชายคนโต มีเรื่องเดือดร้อนต้องใช้เงินจำนวนมาก จึงได้มายืมเงินจากยายแจ่ม ด้วยความรักลูก

ยายแจ่มจึงไปถอนเงินจากธนาคารมาให้ ครั้งแล้วครั้งเล่า จนเงินที่ฝากไว้ในธนาคารหมดเกลี้ยง เมื่อยามที่ยายแจ่มเดือดร้อนต้องใช้เงินมาเป็นค่าเลี้ยงดูหลานทั้งสองคน จึงไปขอเงินคืนจากจอม บางครั้งจอมก็ให้เงินมาบ้างนิดหน่อย แต่บางครั้งก็ปฏิเสธว่ายังไม่มีเงิน ทั้งๆ ที่ตัวเองมีเงินมากมาย ทั้งยังต่อว่ายายแจ่มที่มาคะยั้นคะยอเอาเงิน และพูดว่ายายแจ่มรักลูกไม่เท่ากัน ยายแจ่มเสียใจมากที่ลูกชายไม่ยอมคืนเงินและไม่เห็นใจที่แกต้องเลี้ยงดูหลานทั้งสองคน ประกอบกับยังเสียใจที่จิตรฆ่าตัวตาย จึงคิดมากทำให้เส้นเลือดในสมองแตกเป็นอัมพฤกษ์ เจิม ลูกคนที่สามจึงพายายแจ่มมาดูแลที่บ้าน คอยปรนนิบัติและทำกายภาพบำบัดจนอาการดีขึ้น เดินได้เหมือนเดิม ส่วนจอมไม่เคยมาดูแลเอาใจใส่เลย ต่อมา จอมได้นำบัญชีเงินที่ยืมมาให้ยายแจ่มดู ปรากฏว่ามียอดค่าใช้จ่ายต่างๆ นานา นำมาหักออกจนเหลือยอดเงินที่จอมต้องใช้คืนยายแจ่มเพียงน้อยนิด ทั้งๆ ที่ยืมไปเป็นจำนวนมาก ยายแจ่มจึงเสียใจที่ลูกทำกับตนได้ถึงเพียงนี้ แม้แต่ค่าข้าวสารที่ซื้อมาให้ยังเอาไปหักออกจากยอดหนี้ ทำให้ยายแจ่มเส้นเลือดในสมองแตกอีกครั้งและเสียชีวิตในที่สุด

หลังจากนั้นประมาณ ๕ ปี ลูกชายคนโตของจอมได้เปิดอู่ซ่อมรถยนต์ ลูกชายคนเล็กเรียนไม่จบ ทำตัวเกเรคบเพื่อนติดยาเสพติด ลักเล็กขโมยน้อย ไถเงินจากจอมเป็นว่าเล่น ถ้าไม่ให้ก็ขู่จะทำร้าย ลูกชายคนโตไปรับงานซ่อมรถยนต์นอกสถานที่ ขากลับบ้านหลับใน ขับรถชนคนตายถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายและติดคุก ข้อหาขับรถ

โดยประมาททำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ส่วนลูกชายคนเล็กถูกคนอื่นแจ้งตำรวจจับข้อหาลักทรัพย์ และมียาเสพติดไว้ในครอบครอง ถูกจำคุกอีกเช่นกัน จอมต้องเสียเงินเป็นจำนวนมากเพื่อวิ่งเต้นให้ลูกทั้งสองคนได้รับโทษเบาลง จอมเสียใจมาก ที่ลูกทั้งสองคนต้องติดคุกในเวลาเดียวกัน โดยเฉพาะลูกคนเล็กที่นอกจากจะไม่ได้ดั่งใจแล้วยังผลาญทรัพย์สินทุกอย่างในบ้านจนไม่มีเหลือ แม้กระทั่งพ้นโทษออกมาก็ยังทำตัวเหมือนเดิม จอมได้รับรู้ถึงความทุกข์ใจอย่างแสนสาหัสที่ลูกได้ทำไว้กับตัวเองเหมือนอย่างเช่นที่ยายแจ่มเคยได้รับจากเขานั่นเอง

แสงหล้า เรือนงาม

กรรมที่ทำกับแม่

แม่ของอรเป็นหญิงชาวบ้านธรรมดา ความรู้แค่ ป.๔ แต่แม่ก็เลี้ยงลูกๆ มาอย่างดีที่สุดเท่าที่ความสามารถของแม่จะทำได้ แม่ของอรสอนให้ลูกเป็นคนดี พูดจาดี ขยันหมั่นเพียร มีบ้างที่แม่ดุด่าว่ากล่าวลูกๆ แต่ไม่มีลูกคนใดโกรธเคืองถึงขั้นมาเป็นอารมณ์ นอกจากอร

อรจะว่าแม่ บ่นแม่ แทบทุกครั้งที่โดนว่า แต่จะไปแอบบ่นว่าลับหลัง แม่อาจไม่ได้ยินแต่มีคนอื่นได้ยินอยู่บ่อยๆ นอกจากนั้นอรยังว่าแม่ต่อหน้าว่า การที่แม่จ้างหมอนวดมานวดบ่อยๆ ให้ระวังจะเป็นอัมพาต เพราะมีคนบอกอรมาเช่นนั้น แต่อรก็ไม่ว่างมานวดให้แม่หรอกนะ เพราะอรมีลูกสาวที่ต้องดูแล ยามใดที่ทำขนมขายหรือทำกับข้าว อร

จะขนผักขนหญ้ามาให้แม่ช่วยทำให้ แม่ก็ทำให้เสมอไม่เคยบ่นเลย มีแต่จะเรียกถามว่ามีอะไรให้แม่ช่วยอีกไหม

เมื่อคราวแม่เจ็บครั้งสุดท้าย อรไม่ยอมมานอนเฝ้าแม่ตามที่พี่ขอร้อง ด้วยเหตุผลว่า แม่ไม่ยอมไปนอนเฝ้าอรเมื่อคราวที่อรป่วย ทั้งที่อรขอให้แม่มานอนเป็นเพื่อนแต่แม่กลับบอกให้อรมานอนบ้านแม่ (คนละหลัง แต่ในบริเวณเดียวกัน) อรว่า อรโกรธไม่หายทีเดียว ดังนั้นอรจึงไม่เคยที่จะเฝ้าไข้แม่เลย ไม่ว่าที่บ้านหรือโรงพยาบาล

ทุกวันนี้อรต้องเปรียบเสมือนคนรับใช้ของลูกสาวซึ่งกำลังอยู่ในวัยรุ่น ทั้งจิกด่า ทุบตี ใช้วาจาหยาบคายดูถูก ชิงชังสารพัด อรต้องทนทุกข์ใจ ทุกข์กาย หน้าตาหม่นหมอง ถ้าท่านได้ยินได้ฟัง ท่านจะต้องสังเวชใจเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีใครช่วยอรได้ แม้จะแนะนำทางแก้ ทางออกอย่างไร ก็ต้องขอใช้คำว่า อรไม่เข้าใจคงเป็นกรรมที่อรทำกับแม่นั้นหนักนัก จึงทำให้อรไม่อาจระลึกรู้ถึงหนทางพ้นทุกข์ได้ ทุกวันนี้และแม้แต่วันข้างหน้า ของชีวิตอรก็ยังคงดำมืด ไร้แสงแห่งความสุขอยู่นั่นเอง

เรื่องนี้ดิฉันขอรับรองว่าเป็นเรื่องจริงที่ดิฉันประสบพบเห็น และมีส่วนรับรู้อยู่ด้วย จึงอยากเล่าไว้เตือนใจผู้เป็นลูกทั้งหลายจงรักเคารพ และทำนุบำรุงบิดามารดาให้ดีที่สุดแล้วท่านจะเจริญรุ่งเรืองไม่มีวันตกต่ำ แม้อับจนท่านก็จะพบทางออกได้ในที่สุด

ภัทรมน

กรรมตามทัน

เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่ง ที่มีรูปร่างหน้าตาดี และมีนิสัยเจ้าชู้มาก ด้วยความที่มีรูปร่างหน้าตาดีนี้เอง เขาจึงใช้เป็นเครื่องมือในการหลอกลวงผู้หญิงให้มาชอบพอมากมาย คบครั้งละหลายๆ คนพร้อมกัน และจะมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับผู้หญิงทุกคนที่คบ เมื่อเบื่อแล้วก็ทิ้งผู้หญิงเหล่านั้น คนแล้วคนเล่า ทำให้มีผู้หญิงมากมายที่ต้องมาเสียน้ำตาให้กับผู้ชายคนนี้ บางคนถึงกับพยายามฆ่าตัวตาย และได้สาปแช่งผู้ชายคนนี้ ไม่ให้มีความสุข และไม่สมหวังในความรัก และขอให้เจอเหตุการณ์เช่นเดียวกับที่ตนเองได้เจอ

แต่ผู้ชายคนนี้หาได้มีความสลดใจ หรือสำนึกไม่ เขายังคงเดินหน้าทำบาปทำกรรมกับผู้หญิงต่อไป จนวันเวลาล่วงเลยผ่าน กระทั่งวันหนึ่ง เขาได้พบกับผู้หญิงที่ทำให้รู้สึกหลงรักอย่างจริงจัง และคิดที่จะใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน ทั้งคู่รักกันและใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมาหลายปี แต่แล้วจู่ๆ เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ผู้หญิงคนนั้นได้ทิ้งผู้ชายคนนี้ไป ทำให้ผู้ชายคนนี้เสียใจมากแทบบ้าคลั่ง และถึงขนาดกินยาฆ่าตัวตาย แต่โชคดีที่เพื่อนพาไปล้างท้องได้ทัน

เมื่อผู้หญิงคนที่เคยพยายามฆ่าตัวตาย รู้ข่าวการฆ่าตัวตายของ ผู้ชายคนนี้ เธอได้ส่งข้อความมาหาผู้ชายคนนี้เป็นการเยาะเย้ยว่า รู้ซึ้งหรือยังว่าเคยทำอะไรเขาไว้แล้วรู้สึกยังไง ตอนนี้ "กรรมตามสนองเธอแล้ว"

สุวรรณี หอมลออ

แก้กรรมจากการกระทำในปัจจุบัน

คนแท้งบุตร

การทำแท้งถือว่าเป็นการทำบาปที่ร้ายแรง เชื่อกันว่าผู้ที่ไปทำแท้งมานั้นชีวิตจะตกต่ำย่ำแย่ มีแต่เรื่องทุกข์ร้อนหรือไม่ก็จะพบกับช่วงชีวิตที่ลำบาก ชีวิตไม่อาจจะเจริญรุ่งเรืองได้ เหมือนกับจะมีอะไรคอยมาถ่วงอยู่และจะล้มลุกคลุกคลานไปนานถึง ๗ ปีทีเดียว แต่มีความเชื่อกันอีกอย่างว่า คุณสามารถสะเดาะเคราะห์เรื่องราวดังกล่าวเพื่อให้ผ่อนคลายเบาบางลงไปได้บ้างดังนี้

ไปซื้อปลาในตลาด แล้วนำไปปล่อยที่แม่น้ำ อย่าปล่อยในบึงคลองเล็กๆ จะกี่ตัวก็ตามแต่กำลังทรัพย์

ต้องปล่อยปลาให้ครบตามอายุของตน คือต้องนับจำนวนปลาแยกอีกฝ่ายหนึ่งด้วย เช่นถ้าภรรยาอายุ ๒๘ ปี สามีอายุ ๓๒ ปี ก็แสดงว่าคุณทั้งคู่จะต้องปล่อยปลาทั้งสิ้น ๖๐ ตัว คือฝ่ายหญิงปล่อย ๒๘ ฝ่ายชายปล่อย ๓๒

การทำบุญดังกล่าวไม่กำหนดระยะเวลา คุณจะทำให้เสร็จภายใน ๑ เดือน๖ เดือน หรือ ๑ ปี ก็ได้ ถ้าทำครบโดยเร็วก็จะหมดเคราะห์ได้เร็วเช่นกัน

คนทำร้ายผู้อื่นให้ตายหรือพิการ

สำหรับผู้ที่กระทำผิด โดยทำให้ผู้อื่นพิการหรือตาย โดยมิได้ตั้งใจ (รวมถึงสัตว์ต่างๆ) เช่น การขับรถชนคนโดยไม่ได้เจตนา จนทำให้เขาผู้นั้นต้องพิการ หรือถึงกับเสียชีวิตก็ตาม การกระทำดังกล่าวถึงแม้ว่าจะไม่ได้เจตนาก็ตาม แต่ก็จะมีผลทางบาปกรรมได้เช่นเดียวกัน การจะสลัดบาปเคราะห์เหล่านี้ หรือผ่อนหนักให้เป็นเบาได้นั้น คนโบราณมีความเชื่อให้ปฏิบัติดังนี้

- ไปไหว้พระให้ครบ ๗ วัด และนำน้ำมนต์ของวัดนั้นๆ มารดศีรษะและอาบทั้งร่างกาย
- เติมน้ำมันตะเกียงตามวัดต่างๆ ให้ครบ ๗ วัด
- ทำบุญปล่อยเต่า ให้ครบจำนวนอายุของตน
- ถือศีลกินเจอย่างน้อย ๒๙ วัน

กรรมเป็นมะเร็ง :

กรรมบุคคลใดเคยฆ่าสัตว์ หรือทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงฆ่าสัตว์มาก่อน หรือมีจิตใจเหี้ยมโหดมาตั้งแต่อดีต โดยการฆ่าสัตว์ หรือทำร้ายคนอื่นให้เจ็บปางตาย ซึ่งจะต้องได้รับผลของกรรมในชาตินี้

วิธีแก้กรรม :

ต้องทำบุญใหญ่อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร

สร้างพระถวายให้เจ้ากรรมนายเวร

ขอพรหลวงพ่อตามวัดต่างๆ

การลดกรรม ๔๕ อย่าง

๑. กรรมที่ไม่มีลูก

กรรมจาก การทำร้ายลูกของสัตว์อื่น พรากสัตว์อื่นจากพ่อแม่หรือเคยข่มเหงลูกคนอื่น

ลดกรรม ด้วยการงดกินเนื้อสัตว์ทุกๆ ๗ วัน ในทุกๆ เดือน ทำบุญปล่อยปลาลงน้ำ ปล่อยนกปล่อยกา ทำบุญบริจาคทานที่มูลนิธิสัตว์หรือมูลนิธิเด็กอ่อน

๒. เจ็บป่วยบ่อย หรือเป็นโรคร้าย

กรรมจาก เคยทำทารุณกรรมต่อสัตว์

ลดกรรม ด้วยการทำบุญทำทานกับสัตว์อนาถา ให้อาหาร ให้ความเมตตา ซื้อยาหรือบริจาคเงินที่โรงพยาบาลสงฆ์ ทำบุญปล่อยเต่า งดกินเนื้อสัตว์ตลอดชีวิต

๓. ตาบอดหรือเป็นโรคตา

กรรมจาก เคยทำร้ายสัตว์ที่ดวงตา หรือไม่เคยทำบุญเติมน้ำมันตะเกียงในชาติก่อน หรือเคยทำลายไฟฟ้าของวัดของที่สาธารณะ

ลดกรรม ซื้อโคมไฟหลอดไฟถวายวัด ถวาเทียนห่อใหญ่ ถวายไฟฉาย เติมน้ำมันตะเกียงทุกวันพระ บริจาคเงินในกล่อง ซื้อน้ำมันเติมตะเกียงที่วัด

๔. ถูกรถเฉี่ยวชน ถูกลูกหลง ถูกสัตว์กัดต่อย

กรรมจาก เคยเป็นคนพาลเกะกะเกเร หาเรื่องเดือดร้อนให้ผู้อื่น มักรังแกและสาปแช่งผู้อื่นอยู่เสมอ

ลดกรรม หมั่นพูดดี มีวาจาไพเราะ

๕. สูญเสียคนใกล้ชิด

กรรมจาก เคยยิงนกตกปลา

ลดกรรม ทำบุญไถ่ชีวิตโค กระบือ งดกินเนื้อสัตว์อย่างน้อยสัก ๑ อย่างชั่วชีวิต หรือกินเจทุกๆ ๓ เดือน ทำบุญปล่อยนก ปล่อยปลา

๖. ถูกนินทา ถูกให้ร้าย

กรรมจาก เคยพูดจาเป็นเหตุให้คนอื่นเป็นทุกข์หรือเดือดร้อน

ลดกรรม พิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี พูดดี พูดให้คนอื่นเกิดประโยชน์ พูดให้ผู้อื่นมีความสุข

๗. มักเดือดร้อนเพราะไฟ ไฟไหม้บ้าน ไฟดูด

กรรมจาก เคยลบหลู่พระสงฆ์ และศาสนา

ลดกรรม ตักบาตรทุกวันพระ ทำบุญถวายสังฆทานทุกเดือน ฟังเทศน์ฟังธรรมทุกวันพระ หรือทุกๆ เดือนในวันพระ ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่ายฟรี

๘. ขาดบารมี ไร้ญาติขาดมิตร

กรรมจาก ไม่เคยไปร่วมงานบุญงานศพ

ลดกรรม ร่วมทำบุญงานศพ บริจาคเงิน หรือร่วมด้วยแรงกายช่วยงานอื่นๆ ในงานศพ เช่น ทำอาหาร จัดดอกไม้

๙. ตั้งหลักปักฐานไม่ได้ โยกย้ายบ่อย

กรรมจาก ไม่เคยร่วมทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างวิหารแก่วัดวาอารามต่างๆ

ลดกรรม ร่วมทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างหลังคาวิหาร ร่วมทำบุญฝังลูกนิมิต หมั่นไปไหว้ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ณ เมืองที่ตนอยู่อาศัย

๑๐. มักถูกรังแก ถูกเบียดเบียน

กรรมจาก ไม่เคยบวช หรือทำบุญงานบุญ

ลดกรรม บวช ด้วยจิตศรัทธาปวารณาอย่างบริสุทธิ์ ไม่มีเจตนาอื่นแอบแฝง จะบวช ๗ วัน หรือ ๑๕ วัน ๑ เดือน ๑ พรรษา แล้วแต่จิตศรัทธา ถ้าเป็นสตรีจะบวชชีพราหมณ์ หรือถือศีล ๘ ตามเวลาที่สะดวกและตั้งจิตศรัทธา หรือร่วมทำบุญงานบวชอย่างสม่ำเสมอเท่าที่จะทำได้

๑๑. ไม่มีคนชื่นชมเอ็นดู ขาดเสน่ห์

กรรมจาก ไม่เคยถวายของหอม

ลดกรรม หมั่นทำบุญไหว้พระทุกวันพระ ถวายธูป หอม เทียน ดอกไม้สด พวงมาลัย ทองคำเปลว ประน้ำอบน้ำปรุง ประพฤติดี ปฏิบัติชอบต่อผู้อื่น คิดดี ทำดี พูดดี ให้ผู้อื่นได้ดี มิให้ร้ายผู้ใด

๑๒. เป็นที่รังเกียจ มีกลิ่นปาก กลิ่นตัว

กรรมจาก ติเตียนดูแคลน ผู้ที่ชอบทำบุญทำทาน

ลดกรรม หมั่นทำบุญทำทานอย่างสม่ำเสมอ ฟังเทศน์มหาชาติทุกๆ ปี ชักชวนผู้อื่นให้ร่วมทำบุญหรือบริจาคทานเป็นการบอกบุญผู้อื่น พิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่ายฟรี

๑๓. ไปไหนมาไหนลำบาก มีแต่อุปสรรค

กรรมจาก เคยทำลายหนทางสัญจรของวัด หรือของชาวบ้าน หรือทำให้ทางสัญจรสาธารณะได้รับความไม่สะดวก

ลดกรรม บริจาคทรัพย์หรือแรงกายช่วยสร้างสะพาน สร้างทาง อันเป็นประโยชน์แก่วัด หรือชุมชนเล็กๆ ช่วยผู้คนยากไร้ให้ได้มียวดยานพาหนะหรือทางสัญจรที่สะดวก

๑๔. เป็นคนรับใช้เขาร่ำไป

กรรมจาก เคยเนรคุณผู้ที่เคยมีพระคุณแก่ตน

ลดกรรม ตอบแทนผู้มีคุณด้วยความกตัญญู ร่วมทำบุญสร้างพระพุทธรูป พระประธาน ทำทานทั้งกับคนและสัตว์

๑๕. ขัดสน อดมื้อกินมื้อ

กรรมจาก เคยละเว้นการใส่บาตร ละเว้นการให้ทานเมื่อมีคนยากไร้มาขอทานอาหารและน้ำ

ลดกรรม แบ่งปัน อาหาร น้ำ เสื้อผ้า แก่คนยากไร้อนาถา แม้ไม่มีเงินก็แบ่งปันสิ่งของตามที่มี ตักบาตรทุกเช้าหรือทุกวันพระ

๑๖. อาภัพคู่ ร้างคู่

กรรมจาก เคยผิดลูกผิดเมียเขา

ลดกรรม บวชพระ หรือบวชชีพราหมณ์ ร่วมทำบุญเป็นเจ้าภาพงานแต่งงานคู่บ่าวสาวที่ยากจน ถวายของเป็นคู่ เช่น แจกันคู่ เชิงเทียนคู่ หมอนคู่ เป็นต้น

๑๗. ได้คู่ที่เลวร้าย ทำร้ายตนหรือทำให้เป็นทุกข์

กรรมจาก เคยข่มขืนเขาในชาติก่อน เคยทุบตีทำร้ายคู่

ลดกรรม บวชพระ หรือบวชชีพราหมณ์ ทำบุญปล่อยนก ปล่อยปลา

๑๘. อยู่โดดเดี่ยวยามบั้นปลาย

กรรมจาก เคยจับสัตว์ขัง

ลดกรรม ทำบุญปล่อยปลาลงน้ำ ปล่อยนกปล่อยกา ทำบุญทำทานแก่เด็กอนาถาและสัตว์อนาถา

๑๙. รูปร่างหน้าตาไม่งดงาม

กรรมจาก ไม่เคยถวายดอกไม้ของหอม

ลดกรรม ถวายพวงมาลัยดอกไม้สด ดอกไม้หอม ทำบุญบริจาคดวงตา บริจาคร่างกายให้โรงพยาบาล

๒๐. มักถูกโกง ถูกเบี้ยวเงิน

กรรมจาก เคยคดโกงผู้อื่น

ลดกรรม สละทรัพย์บริจาคร่วมการกุศลต่างๆ ทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน อุทิศส่วนกุศลแก่เจ้ากรรมนายเวรทุกๆ เดือน

๒๑. พิการ ร่างกายไม่สมประกอบ

กรรมจาก เคยทุบตีพ่อแม่ ด่าพ่อแม่ หรือทำร้ายพ่อแม่

ลดกรรม หมั่นทำบุญไหว้พระ ปล่อยนกปล่อยปลา ถือศีล ๕ ศีล ๘ เจริญภาวนา นั่งวิปัสสนากรรมฐาน

๒๒. มีคดีความ

กรรมจาก เคยพบคนทุกข์ร้อนแล้ว ไม่ช่วยหรือพยายามหาทางช่วยเหลือ

ลดกรรม หมั่นทำบุญปล่อยนกปล่อยปลา นั่งสมาธิ เจริญวิปัสสนากรรมฐาน ถือศีล ๘ ทุกๆ ๓ เดือนๆ ละ ๗ วัน

๒๓. ไร้ที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

กรรมจาก ไม่สงเคราะห์คนอนาถาที่มาขออาหาร ขอชายคาหลบฝน ไม่มีน้ำใจช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก

ลดกรรม ร่วมทำบุญซื้อกระเบื้องหลังคาโบสถ์ หมั่นไปกราบไหว้บูชาศาลหลักเมือง ทำบุญทำทานแก่สัตว์พิการหรือสัตว์จรจัด

๒๔. จิตใจขุ่นมัว ดุดัน ขี้โมโห

กรรมจาก มักตระหนี่ในการทำบุญ

ลดกรรม สวดมนต์ไหว้พระ ทุกวันพระ ฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ถือศีล ๕ หรือศีล ๘ ทุกๆ ๓ เดือน บริจาคทานแบ่งปันเงินทองหรือสิ่งของแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก หรือร่วมทำบุญบริจาคทาน กับมูลนิธิสถานสงเคราะห์ และวัดวาอารามต่างๆ

๒๕. ไม่มีชื่อเสียง

กรรมจาก เคยติฉินนินทา ทำให้ผู้อื่นเสียหาย

ลดกรรม ร่วมทำบุญสร้างหอระฆัง ร่วมทำบุญหล่อเทียนพรรษา ทำทานกับคนยากไร้ และสัตว์อนาถา

๒๖. ไม่มีวาสนาบารมี

กรรมจาก ไม่เคยนับถือชื่นชมผู้นับถือธรรมะ

ลดกรรม ทำบุญสร้างพระพุทธรูป ทำทานกับคน

๒๗. มีลูกหลานไม่ดี เกเร ไม่เชื่อฟัง

กรรมจาก ทำแท้ง เคยทำร้ายคนใกล้ชิดมาก่อน และทำร้ายจิตใจครอบครัวในชาติก่อน

ลดกรรม บวชเณร โดยให้ลูกบวชหรือไปร่วมบวชจะทำให้กรรมน้อยลง ปฏิบัติธรรม อุทิศให้ลูกตนเอง

๒๘. เจอแต่คนเอาเปรียบ

กรรมจาก เคยเบียดเบียนเงินพ่อแม่ไว้ในอดีตชาติ เคยโกงคนไว้ในอดีตชาติ ขโมยเงินครอบครัวมาใช้

ลดกรรม หมั่นยึดถือศีล ๕ ให้มั่น ไม่ดื่มเหล้า ทำให้ขาดสติ โดนโกงง่าย หมั่นสวดมนต์ อธิษฐานบารมี ขอพรให้พบเจอคนดีๆ เข้ามาในชีวิต

๒๙. เกิดในสกุลต้อยต่ำ

กรรมจาก โอหัง อวดดี จิตใจคับแคบ

ลดกรรม ร่วมทำบุญสร้างวัด สร้างพระประธาน ทำบุญทำทานกับคนยากไร้ และสัตว์อนาถา พิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี

๓๐. ไร้สง่าราศี ขาดวาสนา

กรรมจาก เคยเมาสุราอาละวาด ระรานผู้อื่น

ลดกรรม นั่งสมาธิ ฝึกกรรมฐาน ทำทานกับคนอนาถา และสัตว์อนาถา ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี

๓๑. ไม่เจริญก้าวหน้า จิตใจเป็นทุกข์

กรรมจาก เคยชักจูงคนทำชั่ว

ลดกรรม ถือศีล ๘ เป็นเวลา ๗ วัน ทุกๆ ๓ เดือน หมั่นทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน

๓๒. จิตใจฟุ้งซ่าน เป็นทุกข์

กรรมจาก เคยริษยาผู้อื่น

ลดกรรม ทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน ปล่อยปลาลงน้ำ นั่งสมาธิ สวดมนต์บทคาถาพระชินบัญชร

๓๓. ชีวิตตกต่ำ ทำสิ่งใดไม่เจริญ

กรรมจาก เคยทำแท้ง

ลดกรรม ปล่อยปลาลงน้ำทุกๆ เดือน จนครบ ๙ เดือน หรือ ๑ ปีเต็ม ถวายสังฆทาน ทำบุญใส่บาตรเสมอ

๓๔. เป็นเมียน้อย เมียเก็บ

กรรมจาก เคยผิดลูกผิดเมียเขามาก่อน ขืนใจเขาโดยไม่ยินยอม เคยอธิษฐานจิตร่วมกันมาว่ากี่ภพก็ขอให้ได้ใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน

ลดกรรม ถวายธงคู่ ธูปคู่ เชิงเทียนคู่ หมอนคู่ อย่างใดก็ได้ อธิษฐานจิตขอให้ชีวิตคู่ดีขึ้น บวชชีพราหมณ์ ปีละ ๑

ครั้ง ๓ วัน อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรที่เคยล่วงเกินให้ได้รับกุศล และเปิดทางให้ชีวิตคู่ดีขึ้น ร่วมเป็นเจ้าภาพงานแต่ง เพื่อชีวิตตนจะดีขึ้นและสมหวัง สวดมนต์ขอพรทุกวันเกิดให้สมหวังด้านความรักต่อไป ทำบุญสังฆทานสด ในวันเกิดตนเอง เดือนละครั้ง เพื่ออุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติ ปัจจุบันชาติ และวิญญาณที่ตามมาให้ได้รับกุศลและอโหสิกรรม

๓๕. เป็นทุกข์เพราะคนในครอบครัว

กรรมจาก เคยลำเอียง ไร้คุณธรรมในด้านครอบครัวไว้ก่อน เคยเอารัดเอาเปรียบคนในครอบครัวและคนใกล้ชิดไว้ในชาติอดีต และชาติปัจจุบัน เคยทำให้ครอบครัวเขาแตกแยกในอดีตชาติ

ลดกรรม ต้องบวชชีพราหมณ์ เพราะเมื่อเกิดอีกภพชีวิตจะได้ดีมีชีวิตที่ดีขึ้น เพราะกุศลของการบวชปฏิบัติธรรมทำให้เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรม และตนเองได้พบสิ่งที่มีกุศลมากขึ้น ยึดพรหมวิหาร ๔ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา จะทำให้ชีวิตมีความเมตตา และไม่ลำเอียงเอารัดเอาเปรียบคนใกล้ชิด ทำให้วิถีชีวิตมีคนนับถือและพ้นจากความทุกข์ในเรื่องญาติพี่น้องยุ่งเกี่ยวได้ นำพระคู่บ้านคู่เมืองเข้าสักการะที่บ้านและสวดมนต์ขอพรให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข

๓๖. เป็นอัมพฤกษ์ อัมพาต

กรรมจาก ฆ่าสัตว์ ทรมานสัตว์ ทำร้ายคนไว้ในอดีตชาติและปัจจุบันชาติ

ลดกรรม ตักบาตร อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรในอดีตชาติปัจจุบันชาติ รวมถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายให้ได้กุศลและอโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ปล่อยสัตว์ลงน้ำในวันเกิด

ตนเอง กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรได้รับและอโหสิกรรม ถวายยาเข้าวัดหรือช่วยเหลือคนป่วย

๓๗. เป็นมะเร็ง

กรรมจาก รู้เห็นเป็นใจกับการทำแท้ง การทารุณสัตว์หรือการทำร้ายเบียดเบียนผู้อื่น

ลดกรรม ทำบุญใหญ่อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร และบวชชีพราหมณ์ ๑ เดือน เพื่อส่งกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรม ทำบุญสร้างพระพุทธรูป สร้างโบสถ์หรือสร้างศาลาวัด ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรี หมั่นนั่งสมาธิฝึกกรรมฐาน

๓๘. ค้าขายขาดทุน ทำงานไม่ก้าวหน้า

กรรมจาก เคยลบหลู่เจ้าที่เจ้าทาง

ลดกรรม หมั่นทำบุญใส่บาตร ถวายสังฆทาน ถวายเครื่องเซ่นสังเวย เจ้าที่เจ้าทาง หมั่นสวดมนต์บทคาถาพระชินบัญชร

๓๙. ด้อยปัญญา

กรรมจาก ฝักใฝ่อบายมุขในชาติก่อน หรือชักชวนคนไปทำชั่ว ดูแคลนหลักธรรมะ

ลดกรรม พิมพ์หนังสือธรรมะแจกจ่าย ทำบุญทำทานกับโรงเรียนของเด็กพิการหรือตามมูลนิธิต่างๆ

๔๐. ตกงาน

กรรมจาก เคยกลั่นแกล้งผู้อื่นในเรื่องงาน หรือแย่งงานผู้อื่น

ลดกรรม หมั่นทำบุญทำทาน ร่วมงานบุญต่างๆ ปล่อยนก ปล่อยปลา

๔๑. ไม่มีโชคลาภ

กรรมจาก ไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระ

ลดกรรม หมั่นทำบุญสวดมนต์ไหว้พระ ถวายธูปเทียน ดอกไม้สด พวงมาลัย และทองคำเปลว

๔๒. เรียนไม่จบ การเรียนมีอุปสรรค

กรรมจาก ชาติก่อนปฏิเสธการฟังเทศน์ฟังธรรม

ลดกรรม หมั่นเข้าวัด ร่วมงานบุญต่างๆ ฟังเทศน์อ่านหนังสือธรรมะ

๔๓. มีอาชีพต้อยต่ำที่ผู้คนดูแคลน

กรรมจาก ชาติก่อนเคยบวชด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ ไร้ความศรัทธา อาศัยผ้าเหลืองหากิน

ลดกรรม ถือศีล ๕ ศีล ๘ นั่งสมาธิ ฝึกกรรมฐาน ถวายสังฆทานทุกเดือน หรือทุก ๓ เดือน

๔๔. ครอบครัวยากจน

กรรมจาก ชาติก่อนไม่เคยบริจาคทาน

ลดกรรม หมั่นทำบุญด้วยการบริจาคทาน ถ้ามีเงินไม่มากก็บริจาคเป็นสิ่งของ แรงกาย หรือน้ำใจ ต่อผู้ตกทุกข์ได้ยาก เช่น ไปช่วยอ่านหนังสือให้มูลนิธิคนตาบอด

๔๕. เป็นทุกข์เพราะความรัก

กรรมจาก ชาติก่อนเจ้าชู้ หลอกผู้อื่นให้อกหัก

ลดกรรม ประพฤติดี ปฏิบัติดี ทั้งความคิด กาย วาจา ใจ ร่วมทำบุญงานแต่งงาน ทำสิ่งดีๆ ให้คนอื่นได้สมรักสมรส

พระพุทธองค์ตรัสถึงกฎแห่งกรรมว่า...

หากใครกล่าวร้ายเรื่องกฎแห่งกรรม

ชาติหน้าก็ไม่ได้เกิดเป็นคนอีก (เกิดอยู่ในอบายภูมิ)

หากเชื่อถือยึดมั่นในกฎแห่งกรรม

ความเจริญมั่งมีศรีสุข ก็จะมาเยือนถึงบ้าน

หากใครคอยแนะนำเผยแพร่เรื่องกฎแห่งกรรม

ก็จะเจริญยิ่งๆ ขึ้นชั่วลูกชั่วหลาน

หากใครยึดมั่นในกฎแห่งกรรม

เคราะห์ภัยพิบัติจะอยู่ห่างไกลตัว

หากใครเที่ยวบรรยายเรื่องกฎแห่งกรรม

ทุกๆ ชาติจะเป็นบุคคลมีปัญญาเลิศ

หากใครหมั่นสวดมนต์ในเรื่องกฎแห่งกรรม

ชาติหน้าไปถึงไหนก็มีแต่คนนับถือ

หากใครพิมพ์หนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมแจก

ชาติหน้าจะมีกายมงคลรุ่งโรจน์

อย่าพูดว่ากฎแห่งกรรมไม่มีใครเห็น

กรรมสนองเร็วก็ตกที่ตัวเอง กรรมสนองช้าก็ตกกับลูกหลาน

คัดย่อ จากเรื่อง "**พระพุทธองค์ตรัสถึงกฎแห่งกรรมว่า**"
จากหนังสือ **อมตะธรรม และ บทสวดมนต์เสริมบารมี สะเดาะเคราะห์แก้กรรม**
(รหัสวิริยะ ๙๐๑) หน้า ๑๑๓-๑๑๔ สามารถดูต้นฉบับได้ที่ www.rvpprinting.com

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

กราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ *(กราบ)*

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ *(กราบ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ *(กราบ)*

นมัสการพระพุทธเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง, สัพพัง เม โทสัง, ขะมะถะ เม ภันเต,
วันทามิ ธัมมัง, สัพพัง เม โทสัง, ขะมะถะ เม ภันเต,
วันทามิ สังฆัง, สัพพัง เม โทสัง, ขะมะถะ เม ภันเต,

ไตรสรณคมน์

	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ทุติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	พุทธัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	ธัมมัง	สะระณัง	คัจฉามิ
ตะติยัมปิ	สังฆัง	สะระณัง	คัจฉามิ

ถวายพรพระ (อิติปิ โสฯ)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ *(พุทธคุณ)*

ส๎วากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ *(อ่านว่า วิญญูฮีติ) (ธรรมคุณ)*

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ *(สังฆคุณ)*

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง ฯ)

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ <u>เต</u>ฯ ชะยะมังคะลานิ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ <u>เต</u>ฯ ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ <u>เต</u>ฯ ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ <u>เต</u>ฯ ชะยะมังคะลานิ

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ <u>เต</u>ฯ ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต[๑] ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต[๑] ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พ์รัห์มัง[๒] วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต[๑] ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิต์วานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

ชัยปริตร (มหากาฯ)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรต์วา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต[๑] ชะยะมังคะลังฯ

ชะยันโต โพธิยา มูเล สัก์ยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ต์วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ[๓] ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พ์รัห์มะจาริสุ[๔]
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต[๑] ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัต์วานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต[๑]ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต[๑]ฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต[๑]ฯ

---

๑ ถ้าสวดให้ตัวเอง ให้เปลี่ยนจากคำว่า **เต** เป็น **เม** ๒ อ่านว่า **พรัมมัง**
๓ ถ้าสวดให้ตัวเอง ให้เปลี่ยนจากคำว่า **ต์วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ** เป็น **อะหัง วิชะโย โหมิ ชะยามิ** ๔ อ่านว่า **พรัมมะจาริสุ**

อิติปิ โส เท่าอายุ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

ให้สวดเกินอายุ ๑ จบ เช่น อายุ ๓๙ ปี ต้องสวด ๔๐ จบ

แผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข
นิททุกโข โหมิ	ปราศจากความทุกข์
อะเวโร โหมิ	ปราศจากเวร
อัพ์ยาปัชโฌ โหมิ	ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง
อะนีโฆ โหมิ	ปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ	มีความสุขกายสุขใจ รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

อธิษฐานอโหสิกรรม

ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม กรรมใดๆ ที่ข้าพเจ้าทำแก่ผู้ใดไว้ ในชาติใดๆ ก็ตาม ขอให้เจ้ากรรมนายเวรจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า อย่าได้จองเวรจองกรรมกันต่อไปเลย

แม้แต่กรรมที่ใครๆ ทำแก่ข้าพเจ้าไว้ก็ตาม ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ทั้งสิ้น ยกถวายพระพุทธเจ้าเป็นอภัยทาน เพื่อจะได้ไม่มีเวรกรรมกันต่อไป

ด้วยอานิสงส์แห่งอภัยทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้า ครอบครัวของข้าพเจ้า บุตรหลาน ตลอดจนวงศาคณาญาติ และผู้มีอุปการคุณแก่ข้าพเจ้า จงมีความสุข ความเจริญ ประสบแต่สิ่งที่ดี และสิ่งที่ชอบด้วยเทอญ

แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพ๎ยาปัชฌา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

แผ่ส่วนกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้

ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง เม คะรูปัชฌายาจะริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ คะรูปัชฌายาจะริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข

อิทัง สัพพะเทวานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เทวดาทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เปรตทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เวรี

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวง ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายทั้งปวงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้า ขออุทิศบุญกุศลจากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ

วิธีสวดพระคาถาชินบัญชร

การเริ่มต้นสวดภาวนาให้หาวันดี คือ วันพฤหัสบดี เป็นวันเริ่มต้น โดยน้อมนำดอกไม้ธูปเทียน ถวายบูชาคุณพระศรีรัตนตรัย และดวงพระวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าประคุณสมเด็จฯ ถ้าไปที่วัดระฆังฯ ได้ก็ยิ่งดี ถ้าไปไม่ได้ก็ให้ระลึกถึงท่านหันหน้าไปทางวัดระฆังฯ ก็ใช้ได้ เมื่อบูชาพระรัตนตรัย และดวงพระวิญญาณของเจ้าประคุณสมเด็จฯ แล้วจึงเริ่มต้นสวดโดยอ่านตามบทให้ได้ ๑ จบ ก็เป็นอันเสร็จพิธีเริ่มต้น

จากนั้นก็หมั่นท่องบ่อยๆ จนจำได้แม่นยำ ยิ่งคล่องก็ยิ่งดี สวดหนึ่งจบก่อนนอนทุกคืน ถ้าจะเดินทางไปต่างถิ่นก่อนจะไปให้สวดภาวนาหนึ่งจบ แล้วจึงบ่ายหน้าไปจะปลอดภัย นอนกลางคืนไม่สะดุ้งตกใจหรือหวาดผวา เช้าตื่นมาจะทำน้ำมนต์ล้างหน้าก็ให้จุดธูปเทียนบูชาว่าพระคาถาหนึ่งจบ นำน้ำไปล้างหน้า รดตัวจะมีกำลังใจ จะทำมาค้าขายให้ระลึกถึงเจ้าประคุณสมเด็จฯ ทำน้ำมนต์ด้วยพระคาถานี้นำไปพรมข้าวของจะขายดี จะมีพระของสมเด็จฯ หรือไม่ก็ตาม สวดพระคาถานี้ก็เท่ากับมีพระสมเด็จฯ ของท่านเหมือนกัน เจ็บไข้ได้ป่วยทำน้ำมนต์ด้วยพระคาถานี้ จะช่วยได้ไม่มากก็น้อย หมั่นภาวนาไว้ จะมีสุคติภูมิเป็นที่ตั้ง ถ้ามีเหตุอันตรายใดๆ จะทำให้แคล้วคลาดไป ใครคิดร้ายก็แพ้ภัย เป็นของมีค่านับประมาณมิได้ เป็นสมบัติอันอมตะที่เจ้าประคุณสมเด็จฯ ได้ทิ้งไว้ให้ลูกหลานใช้สวดภาวนา ป้องกันภัยนานาประการฯ

พระคาถาชินบัญชร

ก่อนที่เจริญภาวนาให้ตั้งจิตใจให้เป็นสมาธิแล้วระลึกถึงเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พฺรหฺมรํสี) แล้วตั้งนะโม ๓ จบ

ส่วนบทนำข้างล่างนี้ ตามฉบับเดิมนั้นไม่มี ไม่ทราบว่าผู้ใดต่อเติมเข้าไป บทนี้เป็นบทให้พรแก่ผู้อื่น ของเจ้าประคุณสมเด็จโตท่านใช้เวลาให้พรแก่พวกญาติโยมที่ไปหาท่าน ผู้ใดจะสวดด้วยหรือไม่ก็ไม่เป็นไรแล้วแต่ความศรัทธา

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุต๎วา

แปลตามใจความว่า ผู้ปรารถนาบุตร ขอให้ได้บุตรสมความปรารถนา ผู้ปรารถนาทรัพย์ จงได้ทรัพย์สมความปรารถนา และขออัญเชิญเทวดาจงมาร่วมรับรู้อนุโมทนาให้เขาเหล่านั้นจงสำเร็จตามความปรารถนาทุกประการ

๑. ชะยาสะนากะตา พุทธา เชต๎วา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ท๎วิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัส๎มิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา[๑]
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก
๖. เกสะโต ปิฏฐิภาคัส์มิง สุริโยวะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว
๗. กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร
๘. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลีนันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ
๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอตาสีติ[๒] มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา
๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง
๑๑. ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา
๑๒. ชินาณ๊าวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา
๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล*
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติฯ

(ชินะปัญชะระคาถา นิฏฐิตา)

ฉบับถูกต้องตรวจตามไวยากรณ์โดย พระธรรมธีรราชมหามุนี (เที่ยง อคฺคธมฺโม ป.ธ.๙) วัดระฆังโฆสิตาราม

หมายเหตุ ๑. อาสุง เป็นพหูพจน์ อานันทะราหุลา จึงต้องเป็นพหูพจน์ตาม ส่วนมากพิมพ์เป็น อาสุง อานันทะราหุโล ซึ่งผิดไวยากรณ์

หมายเหตุ ๒. เอตาสีติ = เอเต + อะสีติ เป็นโลปสระสนธิ คือ ลบ เอ ที่ เต ออก คงเป็น เอตะ แล้วนำไปเชื่อมกับ อะสีติ รัสสะสระ ๒ ตัวรวมกัน ต้องทีฆะ คือ ทำให้มีเสียงยาว จึงเป็น เอตาสีติ ดังกล่าว แปลว่า "พระมหาเถระ ๘๐ เหล่านั้น"

หมายเหตุ ๓. ชินะ บวก อาณา เท่ากับ ชินาณา และ อาณา แปลว่า "อำนาจ" ส่วนมากพิมพ์เกินเป็นชินานานา ซึ่งไม่รู้แปลว่าอย่างไร

* (อ่าน **มะฮีตะเล**)

"สวดพาหุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้ได้มากๆ จะมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง สวดพาหุงมหากาก่อน แล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้น เจ้าประคุณสมเด็จท่านใช้สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพาหุง มหากาก่อน แล้วจึงมาถึงชินบัญชรให้จดจำกันเอาไว้นั่นแหละมงคลในชีวิต"

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
จากหนังสือ ลูกกตัญญู แด่เธอ ผู้เป็นที่รัก (วิริยะ ๙๐๓) หน้า ๑๔

รหัสเนื้อใน ๔๐๖

คาถาเงินล้าน

(ตั้งนะโม ๓ จบ) **สัมปะจิตฉามิ นาสังสิโม พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ** (คาถาปัดอุปสรรค) **พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุ เม** (คาถาเงินแสน) **มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุ เม** (คาถาลาภไม่ขาดสาย) **มิเตพาหุหะติ** (คาถาเงินล้าน)

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มาณีมามะ พุทธัสสะ สะวาโหม (คาถาเสริมทรัพย์ หลวงพ่อปาน)

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็งๆ พาๆ หาๆ ฤๅๆ (บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

ผู้หมั่นภาวนาก่อนที่จะทำบุญให้ทานใดๆ หรือสวดก่อนที่จะเข้านอนเสมอๆ มิได้ขาด ท่านว่าจักเป็นบุญบันดาลอันประเสริฐเลิศล้ำด้วยลาภผล เป็นเศรษฐี มิต้องยากจนแล

พระราชพรหมยาน (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ) เมตตามอบให้

คาถามหาลาภ

นะมามีมา มะหาลาภา อิติ พุทธัสสะ สุวัณณัง วา ระชะตัง วา มะณี วา ธะนัง วา พีชัง วา อัตถัง วา ปัตถัง วา เอหิ เอหิ อาคัจเฉยยะ อิติมีมา นะมามิหัง.

ใช้สวดภาวนาก่อนนอน ๓ จบ และตื่นนอนตอนเช้า ๓ จบ เป็นการเรียกทรัพย์ เรียกลาภ จะบังเกิดโภคทรัพย์อย่างมหัศจรรย์

คำอธิษฐานก่อนใส่บาตร

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง อาสะวักขะยาวะหัง โหตุ

ทานของเราให้ดีแล้วหนอ ขอจงเป็นเครื่องนำมาซึ่งความสิ้นไปแห่งอาสวกิเลส

คำอธิษฐานเวลายกของที่จะบริจาคเป็นทาน

สุทินนัง วะตะ เม ทานัง, อาสะวักขะยาวะหัง
นิพพานัง โหตุ เม อะนาคะเต กาเล.

คำถวายเครื่องสังเวยพระภูมิ

(สังเวยก่อนเที่ยงสำหรับคฤหัสถ์)

นะโม เม ภุมมะเทวานัง ธูปะทีปะปุปผัง สักการะ วันทะนัง สูปะพะยัญชะนะสัมปันนัง โภชะนัง สะปะริวารัง อุทะกัง วะรัง อาคัจฉันตุ ปะริภุญชันตุ สัพพะทา หิตายะ สุขายะ สันติเทวา มะหิทธิกา เตปิ อัมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุเขนะ จะ

คำลาเครื่องสังเวยพระภูมิ

อายันตุ โภนโต อิธะ ทานะสีละเนกขัมมะปัญญา สะหะ วิริยะขันตี สัจจาธิฏฐานะ เมตตุเปกขายุทธายะโว ทิสสา วินะติ

คำขอพรจากพระภูมิ

(เมื่อบูชาแล้วให้ตั้งใจขอพร)

สิโร เม ขอเดชะพระภูมิเทวดารักษาที่รับพระพรจากพระเจ้ากรุงพาลีมาให้วัฒนาถาวรมีแต่จำเริญสุขแก่ข้าพเจ้าและครอบครัวพร้อมทั้งบริวาร ให้มั่งคั่งมีเงินทองทรัพย์พัสดุเนืองนองพร้อมทั้งวัตถาและสรรพสิ่งอุปโภคบริโภคจงจำเริญวัฒนา อายุยืนนาน พร้อมเผ่าพงศ์บริวารบุตรหลานเหลนลื่อให้บันลือสาธุชนแซ่ซ้องสรรเสริญ **โสตถี ชะยะสิทธิ ภะวันตุ เม ฯ**

คัดลอกจาก พุทธมนต์พิธี (ฉบับสมบูรณ์) โดย ธ.ธรรมศรี

ด้วยความเมตตาจาก คุณยายทองห่อ จีรังกุล

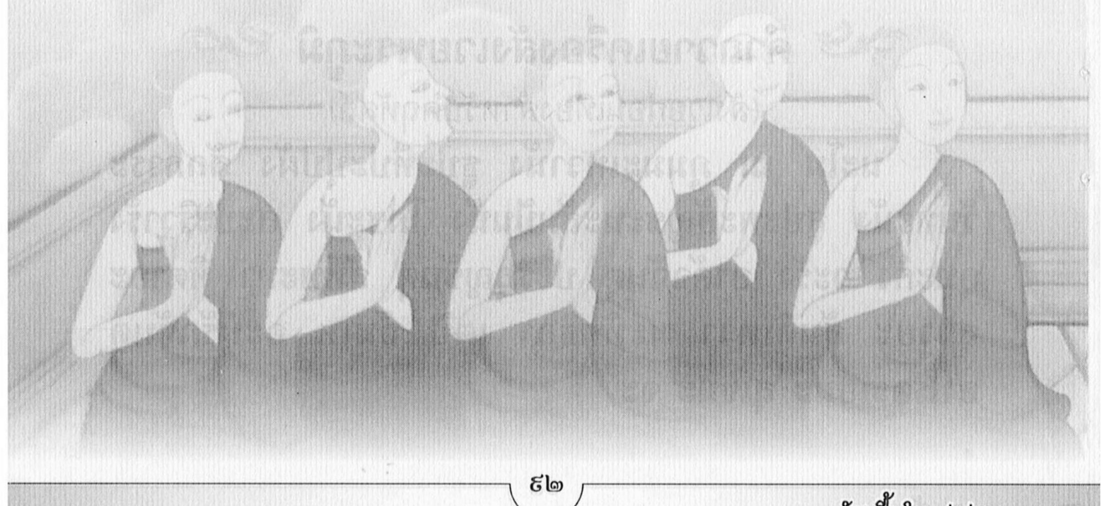

พระคาถาสะเดาะเคราะห์ ต่ออายุ

อิติปิ โส ภะคะวา พระอาทิตย์เทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระจันทร์เทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระอังคารเทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระพุธเทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระพฤหัสเทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระศุกร์เทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระเสาร์เทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระราหูเทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา พระเกตุเทวา วิญญาณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง
อิติปิ โส ภะคะวา สัมมาสัมพุทโธ
อิติปิ โส ภะคะวา วิชชาจะระณะสัมปันโน
อิติปิ โส ภะคะวา สุคะโต
อิติปิ โส ภะคะวา โลกะวิทู
อิติปิ โส ภะคะวา อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ
อิติปิ โส ภะคะวา สัตถา เทวะมะนุสสานัง
อิติปิ โส ภะคะวา พุทโธ
อิติปิ โส ภะคะวา ภะคะวา ภะคะวาติ

(ให้ใช้ภาวนาสำหรับคนที่ดวงชะตาขาด คนที่ดวงไม่ขาดก็ใช้ได้ เป็นการต่อดวงชะตาชีวิต และจะมีอานุภาพให้เกิดโชคลาภอำนาจบริวาร และปราศจากภัยอันตราย จะมีความเจริญรุ่งเรืองให้ภาวนาทุกเช้าค่ำ)

คาถาบูชาดวงชะตา (ของเก่า)

นะโม เม สัพพะเทวานัง สัพพะคะระหะ จะ เทวานัง
สุริยัญจะ ปะมุญจะถะ สะสิ ภุมโม จะ เทวานัง
วุโธ ลาภัง ภะวิสสะติ ชีโว สุกะโร จะ มะหาลาภัง
โสโร ราหูเกตุ จะ มะหาลาภัง สัพพะภะยัง วินาสสันติ
สัพพะทุกขัง วินาสสันติ สัพพะโรคัง วินาสสันติ
ลักขะณา อะหัง วันทามิ สัพพะทา สัพพะเทวา มัง ปาละยันตุ
สัพพะทา เอเตนะ มังคะละเตเชนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ เมฯ

เพื่อเสริมดวงชะตา จงผูกดวงชะตาของตน พร้อมเขียนชื่อนามสกุล ของตนไว้ใต้ดวงชะตา หรือดวงที่เรียกว่า "ดวงพิชัยสงคราม" แล้วเอาดวงชะตาบรรจุหรือวางไว้ข้างฐานพระ เมื่อจะบูชาดวงชะตา พึงสวดคาถานี้ เพื่อจะได้เกิดลาภสักการะเป็นสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลเลิศล้นดีนักแล ฯ

กะระณียะเมตตะสุตตัง (ย่อ)

เมตตัญจะ สัพพะโลกัส์มิง

มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง

อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ

อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา

สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ

เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ

พ์รัห์มะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ

ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา

ทัสสะเนนะ สัมปันโน

กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง

นะ หิ ชาตุ คัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติฯ

ใช้สวดภาวนาเพื่อสร้างความเมตตา แผ่ให้บรรดา ภูตผี ปีศาจ บ้านไหนเจ้าที่เจ้าทางแรง อย่าหาอาจารย์มาขับไล่ท่าน ท่านอยู่ของท่านมาก่อนเรา ไม่ว่าจะเป็นเจ้าที่คริสต์ อิสลาม พุทธ ใช้ได้หมด ให้สวดบทนี้มากๆ ท่านจะรักเรา ท่านจะช่วยคุ้มครอง ช่วยดูแลบ้านเราให้ปลอดภัย อยู่เย็นเป็นสุขมีความเจริญรุ่งเรือง....

คนที่เถียงพ่อแม่ชอบดุพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่เสียใจ คนพวกนี้ทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทำอะไรก็เอาดีไม่ได้ ถึงวันเกิดของเราให้ซื้อเสื้อผ้าใหม่ ให้พ่อแม่คนละ ๑ ชุด ผ้าเช็ดตัว ผืนเล็กๆ ๑ ผืน ตื่นเช้ามาไหว้พระสวดมนต์จบแล้ว จัดอาหารอย่างดีที่สุดที่พ่อแม่ชอบให้พ่อแม่รับประทาน เมื่อรับประทานแล้ว ให้ท่านนั่งบนเก้าอี้พร้อมกัน เอากะละมังใส่น้ำอุ่นมาล้างเท้าพ่อแม่ เอาสบู่ฟอกให้สะอาด แล้วล้างด้วยน้ำให้สะอาด เอาผ้าเช็ดตัว ผืนเล็กๆ ที่ซื้อมาเช็ดให้แห้ง เอาแป้งโรยให้ทั่วให้หอม เอาเสื้อผ้าที่ซื้อมาให้ท่าน เสร็จแล้วพูดว่า กรรมใดที่ลูกได้ล่วงเกินคุณพ่อคุณแม่ ด้วยกาย ก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ขอให้คุณพ่อคุณแม่อโหสิกรรมให้แก่ลูกด้วย เสร็จแล้วกราบเท้าท่าน ๓ ครั้ง เอาเท้าท่านทั้งสองคนคนละข้างเหยียบที่ศีรษะเรา แล้วให้ท่านให้พรเรานั่นแหละถึงจะล้างกรรมกันได้

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ (ฉบับคัดลอก) (วิริยะ ๐๖๙) หน้า ๗๘-๗๙

หากท่านต้องการพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน สามารถสั่งพิมพ์ได้ที่

ทีดี บุ๊ค

58/141 หมู่ 7 หมู่บ้านแสงอรุณ ซ.รามอินทรา 68

ถ.รามอินทรา แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230

โทรศัพท์ 0-2918-1235-6 แฟ็กซ์ 0-2918-1237 มือถือ 087-694-0596, 081-987-6617

อีเมล์ sale@td-book.com เว็บไซต์ www.td-book.com

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม) วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

"**ความดี เราไม่สงวนลิขสิทธิ์** ดังนั้นหนังสือธัมมะของเรา จึงไม่สงวนลิขสิทธิ์ อยากให้พิมพ์เผยแพร่มากๆ จะได้มีอ่านกันทั่วถึง และคนที่มีอาชีพธุรกิจโรงพิมพ์ เขาจะได้มีเงินทองใช้กัน **ขอสงวนลิขสิทธิ์อย่างเดียวคือ ความชั่ว**" นี่คือคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่บอกแก่ญาติโยมที่มากราบนมัสการเมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

จากคำปรารภ หนังสือใบไม้ในกำมือ นายชินวัฒก์ รัตนเสถียร รวบรวมและเรียบเรียง ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

"ของดีของเราไม่ต้องสงวนลิขสิทธิ์ ใครอยากได้ก็ให้เขาไป
แต่ของไม่ดีของเราต้องสงวนไว้ ไม่ให้คนอื่นมาใช้"

จากหนังสือกฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๖ ภาคธรรมปฏิบัติ หน้าที่ ๒๑๔ ย่อหน้าที่ ๒

รหัสเนื้อใน 906

จัดจำหน่ายโดย : บริษัท ทีดี บุ๊ค จำกัด
58/141 หมู่ 7 หมู่บ้านแสงอรุณ ซ.รามอินทรา 68 ถ.รามอินทรา
แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กรุงเทพฯ 10230
โทรศัพท์ : 0-2918-1235-6
แฟ็กซ์ : 0-2918-1237
มือถือ : 087-694-0596, 081-987-6617
อีเมล์ : sale@td-book.com
เว็บไซต์ : www.td-book.com
พิมพ์ที่ : บริษัท ทีดี บุ๊ค จำกัด

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตากรีนรี้ด
www.greenread.com

พระคุณแม่

แม่สละสวย สละสาว คราวอุ้มท้อง
แม่ไม่ร้อง แม่ไม่บ่น แม่ทนได้
แม่เฝ้าถนอม จนครรภ์แก่ แม่เต็มใจ
จะหาใคร เหมือนแม่ แพ้ทุกคน
ครบสิบเดือน เคลื่อนคลอด รอดชีวิต
แม่ใกล้ชิด ลูกน้อย คอยฝึกฝน
แม่ลำบาก อย่างไร ใจแม่ทน
สายเลือดข้น เต้าแม่กลั่น ปันลูกกิน
แม่ป้องริ้น ป้องไร มิให้ผ่าน
แม่สงสาร ห่วงลูกยา กว่าทรัพย์สิน
แม่เห่กล่อม ยามนิทรา เป็นอาจิณ
แม่ไม่ผิน แม่ไม่ผัน ทุกวันมา
ยามลูกสุข แม่สุขสม อารมณ์ชื่น
ยามลูกขื่น แม่ขม ระทมกว่า
ยามลูกไข้ แม่อดนอน ร้อนอุรา
ยามลูกยา อับโชค แม่โศกใจ
คราลูกหิว แม่หิวกว่า น้ำตาร่วง
แม่เป็นห่วง ดิ้นรนหา เอามาให้
แม้แม่อด หมดข้าวปลา ไม่ว่าไร
แม่สละได้ ลูกอิ่มแปร้ แม่ทนเอา
ใครไหนเล่า เฝ้าอบรม บ่มนิสัย
แม้เติบใหญ่ ไม่ท้อถอย คอยนั่งเฝ้า
พระคุณเลิศ ลูกโศก ช่วยบรรเทา
ใครไหนเล่า รักมั่นแท้ แม่ฉันเอง...